

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2016

Cena \$ 2.50

AUGUST 2016

Kostel sv. Petra z Alkantary v Karviné

Šikmý kostel zvaný „česká Pisa“ - rarita v České republice

Šikmá věž v Pise

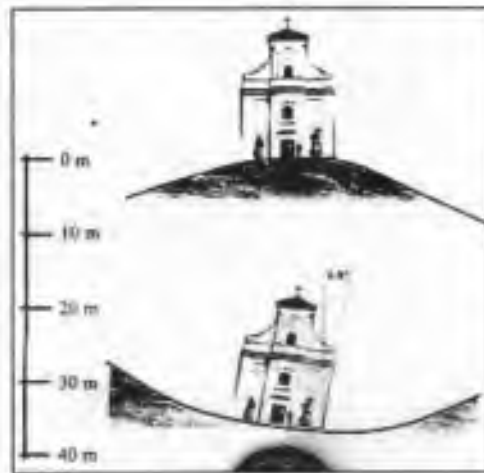
Světová rarita, kostel sv. Petra z Alkantary v Karviné - Doly, je šikmější než proslulá šikmá věž v italské Pise. Ta se odklání od svislice o $5^{\circ}30'$. Na severní Moravě v Karviné při těžbě uhlí došlo k poklesu půdy a místní kostel docílil odklon od svislice $6^{\circ}48'$. Tento kostel se nyní stává vyhledávaným cílem turistů z celého světa. Mnoho návštěvníků zajímá jeho zvláštní osud, zajímají se o historii nejen kostela, ale i původního města. Mnozí si chtějí vyzkoušet zvláštní pocit, kdy stojíte na rovné zemi a stěny kolem vás doslova padají. Kostel byl zařazen do České knihy rekordů a kuriozit jako nejšikmější kostel v České republice a je chráněnou kulturní památkou.

Kostel svatého Petra z Alkantary (byl to španělský františkánský mnich, který žil v 16. století a založil 12 klášterů přísné řeholní kázně) byl postaven roku 1736 v barokním slohu. Nechal jej postavit místní šlechtic František Wilhelm Larisch na místě dřevěného kostela svatého Martina, zmiňovaného již v roce 1447. Jelikož v Těšínském Slezsku bylo již svatému Martinovi zasvěceno několik kostelů, byl jako patron nového kostela vybrán svatý Petr z Alkantary. Teprve roku 1759 byl kostel konsekrován biskupem Filipem Gothardem Schaffhotschem z Vratislavi. Jedinečnost chrámu spočívá nejen v jeho historické hodnotě, ale zejména v okolnostech, které stavbu postihly a natrvalo poznamenaly. Po zahájení těžby černého uhlí bylo od roku 1854 pod kostelem vytěženo 27 slojí v celkové mocnosti téměř 52,8 metrů, což způsobilo pokles te-

rénu o 34 metrů. Ještě počátkem 90. let minulého století hrozilo kostelu zřícení a byl určen k demolicí. V letech 1994 - 1995 proběhla generální oprava a zajištění objektu a kostel se tak znovu zaskvěl v plné kráse.

Karviná byla kdysi městem s výstavnými domy stejně jako hornickými koloniemi. Byl zde reprezentativní zámek včetně krásného zámeckého parku, byla zde radnice, úřady, pivovar, dva kostely (ten novější již neexistuje), školy, řada kulturních i sportovních zařízení a spousta dalších objektů dotvářejících občanskou vybavenost většího města. Význam Karviné souvisel především s těžbou uhlí, která ovlivnila vznik dalšího průmyslu a podnítila její celkový rozvoj. Postupně však to, co bylo původně faktorem dynamického rozvoje města, se později stalo jeho zkázou. Vlivem poddolování zanikla téměř celá Karviná, kde se do dneška zachovalo jen pár objektů, mezi nimi právě šikmý kostel.

Jak došlo k poklesu kostela ukazuje obrázek. Kdysi stál kostel sv. Petra z Alkantary, stejně jako okolní terén o víc jak tři desítky metrů výš. Vykopáním uhelných slojí pod zemí došlo postupně k poklesu terénu na této ploše a dnes je zde prohlubenina 34 m pod tehdejší nulou. V celkovém pohledu na krajinu to však tak nepůsobí, protože se jedná o velmi rozsáhlou plochu, několika set hektarů, kde se terén postupně propadával a tak různě vlnil a nerovnosti byly zaplavovány vodou nebo zavaleny hlušinou zdolů. Na jedné z těchto šikmých ploch stojí i sv. Petra kostel se zmíněným odklonem. To, že při poddolování kostela a jeho tak velkým poklesu nedošlo k jeho nenapravitelné devastaci, svědčí o technických znalostech a technickém umu inženýrů Ostravsko-Karvinských Dolů při vedení dobývacích prací pod tímto objektem. Aby nedošlo k poškození zdiva jeho nadměrným rozpraskáním a kostel se nezřítíl, musely být hornické práce vedeny tak, aby odrubávání uhelných slojí bylo vedeno časově souvisle a pokles terénu byl pozvolný, nepřerušovaný, v co největší souvislé ploše. Po vydobytí jedné uhelné sloje se mohlo s dobýváním další podložní sloje pokračovat až s časovým odstupem, až došlo k uklidnění, ztuhnutí a stabilizaci propadlého nadloží vydobyté sloje. Dobývání muselo probíhat ve velkých souvislých plochách a nesmělo se zastavit v místech, kde by se hrana dobývané plochy zastavila pod nadzemním objektem – kostelem. Na takovém místě by se kostel „rozlomil“.

Schema poklesu kostela sv. Petra v Karviné

Původně byl kostel určen ke zbourání, ale zásluhou magistrátu města Karviná a památkářů se podařil jeho zápis mezi chráněné památky a v letech 1994 - 1996 byl restaurován a stavba byla zpevněna. Na celkové rekonstrukci se finančně podíleli město Karviná a Ústav památkové péče. Rekultivaci terénu provedla firma Rekultivace, dceřiná společnost OKD, a.s. Náklady na rekultivaci hradily OKD, tehdy ještě státní a.s. z fondu škod a náhrad, který v té době musely ze zákona tvořit všechny firmy a společnosti ve státě, které svojí podnikatelskou činností nějakým způsobem poškozovaly krajinu a přírodu. Terénní úpravy na přilehlé ploše kolem kostela byly ukončeny v roce 2000. Byly provedeny tak, že se terén srovnal do vodorovné plochy a vydláždil. Z toho důvodu se musela navést zemina na jižní stranu kolem kostela tak, že se terén od severní strany směrem na jih nasypal a tak se jižní část kostela dostala pod úroveň nového terénu a opticky se tak zvýraznil jeho odklon od svislice. Uvnitř kostela úpravy spočívají na horizontálním vyrovnáním podlahy, oltářního stolu a lavic do vodorovné roviny, což zvýrazňuje odklon vertikálních linií od svislice.

Díky tomu, že byl pozemek s kotelem v katastru nemovitostí zapsán jako majetek karvinské Římsko-katolické farnosti, vyhnul zprivatizování OKD, a.s. a nestal se majetkem novodobého uhlobarona Bakaly. Dnes se zde konají pravidelně Bohoslužby každou neděli a svátek v 9:30 hod. a je možné si dohodnout na farním úřadě kdykoli prohlídku kostela.

Vlada Malý, Havířov - Česká republika

Foto na titulní straně:

Šikmý kostel sv. Petra z Alkantary v Karviné

Matka Boží s blesky

Panna Maria Hostýnská

Zůstaň Matkou lidu svému!

Mezi stovkami poutních míst v Evropě i jinde ve světě stěží najdeme obraz podobný hostýnskému – Matka Boží s blesky.

Na jeho jedinečnost poukázal při své první návštěvě Svatého Hostýna v roce 1991 tehdejší apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Giovanni Coppa: Když jsem uviděl obraz Panny, byl jsem nesmírně překvapen. Viděl jsem tuto Madonu již několik let předtím. Ve Střední Americe, na nunciatuře v San Salvadoru. Byl tam velký obraz, který vévodil v nádherném salonu. Nikdo mně však nedovedl říci, co obraz představuje a proč Panna Maria drží ve svém náručí dítě Ježíše, znázorněné, jak metá svými malíčkýma rukama ohromné blesky. Myslél jsem, že obraz znamená, že svatá Bohorodička chce zabránit svému malému Synáčkovi, aby vrhal svůj hněv na lžišné lidstvo. Až zde je mi všechno jasné...

V poutní bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně stojí nad hlavním oltářem socha Panny Marie v životní velikosti s Ježíškem, který metá blesky, určené Tatarům zobrazeným dole. Tito krutí nájezdníci na počátku 13. století ohrožovali Evropu a v roce 1241 vpadli také na Moravu, kde vraždili a drancovali. Lidé hledali pro sebe a svůj nejskromnější majetek útočiště v lesích a na horách. Podle starobylého podání byli ti, kdo se uchýlili na Hostýn, zachráněni přímlovou Panny Marie, která bleskem zapálila ležení divokých nájezdníků. Záchrana byla připisována Matce Boží, jejíž úctu šířili na Moravě sv. Cyril a Metoděj. Podle legendy došli také na Hostýn a zde rozmetali pohanské obětiště a postavili mariánskou kapli.

Hostýnský zázrak zaznamenal poprvé Bohuslav Balbín v Dodatcích k dílu Diva Montis Sancti z roku 1665. V díle Jiřího Crugeria Sacri pulveres z roku 1669 čteme, že lidé zachráněni při tatarském vpádu postavili z vděčnosti na hostýnském vrchu sochu Panny Marie Ochránitelky. Básní Josefa Lindy Jaroslav v Rukopisu královédvorském (1819) dostalo se pověsti největšího rozšíření, Hostýn se stal posvátnou horou českého národa.

Podle www.hostyn.cz

Sonet pro Hostýnskou Madonu

Ten obrázek kdys z dávných let,
kdy stalo se, už nevím ani,
já dostal od zesnulých již tet
v šťastný den mého biřmování.

Snad vzpomínkou byl na chorál
o pouti přímlov k Svaté Panně.
Dnes zdobí můj kancionál.
Je modlitba na zadní straně

svědkem zázraku pod Hostýnem.
Každému, kdo Moravy je synem,
blesk v ruce Panny temno změní v den,

dá víry slib v pohledu jiném
nést v srdci jak pod baldachýnem.
Ten příběh buď všem spravedlivým čten.

Jiří Ceněk, Brno, Česká republika

LITURGICKÁ ČTENÍ

19.neděle v mezidobí - 7.srpna 2016

1.ČTENÍ - Mdr 18, 6-9

Čtení z knihy Moudrosti.

Ta noc, v níž byli pobiti prvorozenci Egyptanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

2.ČTENÍ - Žid 11, 1-2.8-19

Čtení z listu Židům.

Bratři! Vira je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Vira ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v obět, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: „Od Izáka budeš mít potomky.“ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třeba i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 12, 32-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na dobré skutky. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdi. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a naleznе je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu, i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobnosti jenom nám, nebo všem?“ Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při

svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslí: „Můj pán hned tak nepřijde.“ a začne tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opijet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

20.neděle v mezidobí - 14.srpna 2016

1. ČTENÍ - Jer 38, 4-6. 8-10

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“ Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ - neboť král proti nim nic nemohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta. Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť v městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny, dřív než umře.“

2. ČTENÍ - Žid 12, 1-4

Čtení z listu Židům.

Bratři! Nesmíme je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, všechno, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévati a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

EVANGELIUM - Lk 12, 49-53

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křesťanství mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslete, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“

21.neděle v mezidobí - 21.srpna 2016

1.ČTENÍ - Iz 66, 18-21

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uží mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachránili, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rosu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny

vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma - praví Hospodin - jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ - praví Hospodin.

2.ČTENÍ - Žid 12, 5-7, 11-13

Čtení z listu Židům.

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kára. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.“ V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíš uzdravil.

EVANGELIUM - Lk 13, 22-30

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: 'Pane, otevři nám!', odpoví vám: 'Neznám vás, odkud jste.' Tu začnete říkat: 'Vždyť jsme s tebou jedli a učil jsi u nás na ulicích.' Ale on vám odpoví: 'Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravostí!' Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

22.neděle v mezidobí - 28.srpna 2016

1.ČTENÍ - Sir 3, 19-21, 30-31

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorovaných posluchačích.

2.ČTENÍ - Žid 12, 18-19, 22-24a

Čtení z listu Židům.

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří a při tom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby Bůh už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; přistoupili jste k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

EVANGELIUM - Lk 14, 1, 7-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojezl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybi-

raji přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: 'Uvolni mu místo!' Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: 'Příteli, pojď si sednout dopředu!' To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“

23.neděle v mezidobí - 4.září 2016

1.ČTENÍ - Mdr 9, 13-18

Čtení z knihy Moudrosti.

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský přibyték utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejjednodušší. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2.ČTENÍ - Flm 9b-10, 12-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filemonovi.

Mluví to Pavel, stařec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

EVANGELIUM - Lk 14, 25-33

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: 'Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.' Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. července 2016

Politické události

Moravskou vlajku vyvěsilo na počest věrozvěstů o sto radnic víc než loni

O sto radnic víc než minulý rok vyvěsilo letos na počest příchodu svatých Cyrila a Metoděje v roce 863 na Velkou Moravu moravskou vlajku. 5. července zavlála na budovách celkem 1230 městských úřadů, nově se připojili třeba v Přerově či Hranicích. Akce se letos koná posedmé a vlajku vyvěšují i kulturní památky jako Slovanské hradíště v Mikulčicích nebo Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého ve Žďáru nad Sázavou. Nově se připojil i zámek v Letovicích nebo Šachova synagoga v Holešově. Na Moravě je v součtu asi 1900 obcí, do akce se tak podle Lenky Holaňové z Moravské národní obce (MNO) zapojuje většina z nich. Při prvním ročníku si dalo na úřad zlatočervenou vlajku s moravskou orlicí 75 radnic. Největší nárůst byl ve čtvrtém ročníku. Dnes už neoslovujeme všechny obce, ale každý rok se zaměřujeme na okresy, kde je zúčastněných méně než v okolí," uvedl předseda spolku Jaroslav Krábek. Zlatočervená varianta moravské vlajky propagující revoluční protičeské snahy z roku 1848, jejíž vyvěšování právě MNO iniciuje, má výraznou převahu. Existuje však i druhá „Modrá“ varianta vlajky - bíločervená orlice na modrém poli vydvihující přemyslovské spojení s Čechy. Tu rozeslala asi dvěma stovkám obcí brněn-

ská firma Alerion a její výrobu platí utajený sponzor. Cílem akce je posílit zájem lidí o historii Moravy a její kulturní hodnoty. O akci se zajímají obce na jižní Moravě, Vysočině, ve Slezsku i dalších krajích na Moravě. Vlajku vyvěsila také radnice v Dačicích v Jihočeském kraji, protože město historicky leží na Moravě. „Tímto symbolickým aktem vyjadřujeme úctu k naší rodné zemi, jejím tradicím, historii a svěbytné kultuře. Obce, které vlajku vyvěsily, se rozhodly připomínat tímto způsobem svým občanům tradiční hodnoty, moravskou identitu a sounáležitost k Moravě. Jejich zásluhou zůstane Morava a její kulturní dědictví v srdci jejich obyvatel stále živá," uvedla Holaňová. Některé obce tento den zpřístupňují hrady, zámky a muzea zdarma nebo se slevou. Letos se proti loňsku zvýšil počet těchto památek ze zhruba 30 na více než 50.

Konec dohadů. Česko už má v databázích OSN anglický název Czechia

Databáze Organizace spojených národů už přijaly jako anglický název pro Česko slovo Czechia. Serveru iDNES.cz to potvrdila mluvčí ministerstva zahraničí Michaela Lagronová. Zdůraznila, že z toho neplyne nutnost tento zkrácený název používat. Oficiální databáze OSN zavedly krátký anglický název pro Česko 5. července 2016. Předcházela tomu notifikace ministerstva zahraničí. „Nic to nemění na skutečnosti, že se nadále může pou-

žívat i Czech Republic," podotkla Lagronová. Nové je podle ní jen to, že kratší název je nyní kodifikovaný i v angličtině, podobně jako se už dosud používaly krátké varianty v jiných jazycích, například v němčině Tschechien. Název Czechia vyvolal diskusi, má své příznivce i odpůrce. Podle ministerstva zahraničí ale správnost této varianty potvrdil Ústav pro jazyk český Akademie věd ČR. „Byla shoda, že by ministerstvo o tom mělo informovat, aby ty názvy byly v databázích, protože dochází k deformacím a zkomoleninám," vysvětlil již dříve ministr Lubomír Zaorálek. Proti pojmenování Czechia vystoupila například ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová, podle které by Česko mohlo přijít o miliardu korun z Evropské unie, kterou získalo na propagaci názvu Czech Republic. Podle premiéra Bohuslava Sobotky jsou však obavy zbytečné, protože ke změně názvu nedochází.

Německo v nejbližších dnech vrátí Iráčany, kteří odmítli český azyl

Iráčtí křesťané, kterým zajistil cestu do Česka nadační fond Generace 21 a později přejeli do Německa, se v nejbližších dnech vrátí zpět do České republiky. Předání avizoval Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky a česká cizinecká policie potvrdila, že proběhne v nejbližší době. „Může to být zítra nebo třeba pozítří. Přesný den ani hodinu ještě neznáme," řekla ve středu 13. července redakci iDNES.cz mluvčí cizinecké policie Kateřina Rendlová. Ministr vnitra Milan Chovanec již dříve sdělil, že o předání uprchlíků musí spolkový

úřad pro migraci informovat českou stranu nejméně sedm dní předem. To se podle Rendlové již stalo. Iráčané, kteří odmítli český azyl, nemohou podle dublinských nařízení požádat o azyl jinou zemí Evropské unie. Policie je po předání převezme a pravděpodobně je umístí do detenčního zařízení. Kam přesně to bude, Rendlová zatím nespecifikovala. Cizinecká policie se k tomu podle ní bude vyjadřovat až ve chvíli, kdy budou Iráčané na českém území. Iráčané pak znovu dostanou šanci požádat o azyl. „Poté proběhnou standardní procedury a budeme chtít vědět, zda se skupina rozhodne vrátit do vlasti, nebo v ČR opět požádá o azyl," popsal následné kroky již dříve ministr Chovanec. Předání se týká 20 uprchlíků z celkem pětadvacetičlenné skupiny, která na začátku dubna letošního roku překročila německé hranice. V Sasku je poté zadržela policie. Na vrácení mají německé úřady čas až do 23. prosince, celou tuto lhůtu ale nevyužijí. Nadační fond Generace 21 byl připraven přemístit do České republiky přes 150 lidí. Po odjezdu jedné skupiny do Německa vláda celý projekt zastavila. Uprchlíci byli ubytováni v Okrouhlíku na Jihlavsku. Kritizovali podmínky, v jakých v Česku žijí. K pití údajně dostávali špinavou vodu a na záchod směli jen s dozorem. Německý soud ale došel k závěru, že azylové řízení v Česku probíhalo standardně.

Česko přijme osmdesát uprchlíků ze Sýrie, prověřují je tajné služby

Česká republika v rámci dohody mezi EU a Tureckem o výměně uprchlíků přijme

80 syrských migrantů z tureckých uprchlických táborů. Úterním Lidovým novinám to potvrdila mluvčí ministerstva vnitra Hana Malá. Přesný termín přesídlení není znám, podle vládní zprávy o migraci by ale Syřané měli dorazit do konce října. Další deset uprchlíků Česko přijme z Řecka. Česko dostalo před dvěma týdny od Vysokého komisariátu OSN složky migrantů, kteří mají o přesídlení zájem. Prověřují je tajné služby. „Postupujeme důsledně, především v souvislosti s důkladnými bezpečnostními prověrkami všech osob, jejichž přesídlení je zvažováno,“ uvedla Malá. Syřané projdou před odjezdem z Turecka rychlokurzem českých reálií, po příjezdu je čeká azylový tábor. Charita ČR, která pro ministerstvo jako smluvní partner zajišťuje integraci cizinců, zatím nemá informaci o počtu migrantů ani době jejich příjezdu. „Postupujeme ale u všech stejně. Pokud projeví zájem o státní integrační program, hledáme pro ně podle individuálního plánu bydlení, pomáháme s jazykovými kurzy a nalezením práce. Spolupracujeme při tom s neziskovými organizacemi i obcemi,“ řekl Lidovým novinám generální sekretář charity Jakub Líčka. Březnová dohoda EU s Tureckem znamená, že za každého vráceného uprchlíka z řeckých ostrovů zpět do Turecka přijmou země EU jednoho migranta z táborů v Turecku. Zatím bylo tímto způsobem přemístěno 802 uprchlíků. Další deset uprchlíků Česko přijme z Řecka na základě přerozdělovacích kvót, které v loňském roce schválila Evropská unie. Tři rodiny již prošly bezpečnostní prověrkou. Da-

tum příjezdu zatím nebylo stanoveno. Po příjezdu s nimi české úřady zahájí řízení o mezinárodní ochraně.

Česko by mělo do konce roku 2017 přijmout 2691 lidí ze středomořských zemí, které nejvíc zasáhla migrační krize. Země se nejprve v rámci přerozdělovacích kvót dobrovolně zapojila do relokčního programu se závazkem přijmout 1100 uprchlíků z Itálie a Řecka. Později bylo při jednáních uvnitř EU schváleno rozšíření o dalších 1591 uprchlíků, přestože Česko a několik dalších zemí tehdy hlasovalo proti rozšíření původních kvót. Česko letos v únoru nabídlo přesídlení 20 lidí z Řecka a deseti z Itálie. Po bezpečnostních prověrkách na konci letošního dubna dorazili čtyři syrští uprchlíci z Řecka. Původně jich mělo přijet sedm, tři z nich ale opustili zařízení, kde na přesídlení čekali. Zbývajících 13 lidí Česko po bezpečnostních prověrkách nechťelo přijmout. Neměli dostatek dokladů, které by potvrdily jejich totožnost. Aktuální zpráva ministerstva vnitra uvádí, že Česko oběma zemím nabídlo dalších deset volných míst. „Nabídku konkrétních osob zatím ČR obdržela pouze od Řecka. Na základě výsledků bezpečnostních prověrek souhlasila ČR s přijetím těchto deseti osob,“ stojí ve zprávě ministerstva vnitra. Od Itálie podle vnitra žádná nabídka nepřišla. Zpráva také upozorňuje na to, že přesídlování uprchlíků z obou zemí zatím ve všech směrech vázne a je velmi pomalé. Podle dokumentu nabídky členské státy EU místa pro 7500 uprchlíků, přesídleno jich bylo téměř 2200.

Vyznamenání může získat Plocek. Upálil se na protest proti okupaci
Evžen Plocek, který se v dubnu 1969 upálil na protest proti okupaci Československa vojsky zemí Varšavské smlouvy v čele se Sovětským svazem, by mohl získat státní vyznamenání. Je na seznamu 27 jmen, který schválili senátoři a posílají ho na Hrad. Evžen Plocek je považován po Janu Palachovi a Janu Zajícovi za třetí „živou pochoď“ na protest proti okupaci a nastupující normalizaci. Než se zapálil v centru Jihlavy, kde právě byla pouť, nechal na pultě střelnice letáky a na jednom bylo napsáno „Jsem pro lidskou tvář, nesnesu necit - Evžen“. Po pěti dnech v nemocnici zemřel. Pohřbu se v Jihlavě zúčastnilo asi pět tisíc lidí. Na seznamu, který od Senátu dostane prezident Miloš Zeman, je také jedna z nejrespektovanější českých diplomatek, velvyslankyně v Sýrii Eva Filipi. Zůstala v úřadu, i když většina klíčových spojenců České republiky své zástupce ze země paralyzované občanskou válkou a terorem takzvaného Islámského státu stáhla. Mezi dalšími kandidáty vytipovanými Senátem jsou imunoložka Blanka Říhová a cestovatel Miloslav Stingl, k jehož nejvýznamnějším počinům patří výzkumné pobyty mezi národy a kmeny indiánů, Polynésanů, Eskymáků a Papuánců. Na seznam se dostali i Jiří Bártek z Ústavu molekulární a translační medicíny, vedoucí Centra kardiovaskulární prevence Renata Cífková, historik Antonín Klimek nebo ředitel Masarykova onkologického ústavu a senátor Jan Žaloudík, odborářský předák z mladoboleslavské

automobilky Škoda Auto Jaroslav Povšík či zakladatel občanského sdružení Život 90 Jan Lorman. Všechna jména senátoři potvrdili na schůzi horní komory 14. července.

Naproti tomu premiér Petr Pithart již měsíc před tím odmítl nominaci Senátu na nejvyšší státní vyznamenání udělované prezidentem Milošem Zemanem, podobně jako to dva týdny před ním udělal známý astrofyzik Jiří Grygar.

Ekonomika

Zdanění finančních náhrad církvím vláda nepodpořila, i když Babiš je pro

Před přijetím návrhu, podle něž by měly být zdaněny finanční náhrady církvím i příspěvky na činnost, varoval lidovecký ministr kultury Daniel Herman. Vláda se na svém jednání 20. července nedokázala shodnout na žádném stanovisku k návrhu zastupitelstva Jihočeského kraje, který chce finanční náhrady zdanit. „Důležité je, že to vláda nepodpořila,“ řekl ministr kultury Daniel Herman z KDU-ČSL. „Je to populistické gesto, které porušuje zásady právního státu, a to je samozřejmě nepřijatelné. Pevně věřím, že naši koaliční partneři budou respektovat principy právního státu, na kterých stojíme, a bude tento návrh zamítnut,“ uvedl při příchodu na vládu. Podobnou věc navrhli nedávno komunisté a šéf ANO a ministr financí Andrej Babiš to už tehdy označil za rozumný návrh. „Jsou předražené o 54 miliard korun,“ řekl k církevním restitucím Babiš. První místopředseda lidovců a ministr zemědělství Marian Jurečka ale ihned namítal,

že by přijetí takového návrhu bylo porušením koaliční smlouvy. Vládní právníci ministrům doporučili, aby po podobném návrhu komunistů odmítli i návrh Jihočeského kraje kvůli dohodě předchozí vlády Petra Nečase s církvemi. Poukázali přitom na platný zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. „Výslovně stanoví, že finanční náhrada, resp. příspěvek na podporu činnosti nejsou předmětem daně, poplatku ani jiného obdobného peněžitého plnění. Dotčené církve a náboženské společnosti tedy mohou oprávněně očekávat, že jim budou finanční plnění poskytnuta způsobem stanoveným zákonem, tedy aniž by tento příjem byl dodatečně snižen o daňovou povinnost,“ napsali v doporučení pro vládu. Při hlasování se pak nenašlo dost hlasů pro schválení, ale ani pro odmítnutí návrhu.

Bez ohledu na postoj vlády budou o návrhu Jihočeského kraje jednat poslanci. „Motivem novely není zpochybnění procesu morální a hmotné satisfakce církví a náboženských společností za historické křivdy, ale úsilí o narovnání současného postavení církví v souladu s českým právním řádem,“ hájil přitom už dříve návrh jihočeský hejtmán Jiří Zimola. Šéf Asociace krajů, jihomoravský hejtmán Michal Hašek, ocenil po jednání vlády s hejtmany postoj biskupů, kteří se shodli, že budou staženy žaloby církví na kraje. Očekává, že do konce srpna bude staženo všech 116 aktuálně podaných žalob.

Babiš navrhuje, aby stát OKD půjčil až 700 milionů korun

Ministr financí Andrej Babiš při svém jednání s vede-

ním Ostravsko Karvinských Dolů (OKD) prohlásil, že by vláda mohla zadlužené firmě půjčit až 700 milionů korun. To je podstatně více, než dosud připouštěl. „Seznámil jsem se s ekonomickou situací OKD a myslím, že nejrozumnějším krokem by byla restrukturalizace firmy. Navrhnou vládě, aby OKD půjčila až 700 milionů korun,“ prohlásil Andrej Babiš 19. července po jednání v Karvině. Vedení OKD ale tvrdí, že potřebuje podstatně více. „Vedle peněz, o kterých už víme, že je budeme potřebovat, se v naší činnosti objevují i náklady, o kterých dopředu nevíme,“ řekl výkonný ředitel OKD Antonín Klimša. OKD podle jeho slov potřebuje více než jednu miliardu korun. Ministr financí je ale jiného názoru. „Myslím, že jim těch 700 milionů bude stačit. I na příští rok,“ uvedl Babiš. Ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek tvrdí, že půjčka OKD se státu vrátí, ve vyrovnání s věřiteli bude mít privilegované postavení. Měla by být zahrnuta do konkurzní podstaty, řekl.

S rozhodnutím Andreje Babiše takto pomoci OKD zásadně nesouhlasí opoziční ODS, podle které tak všichni daňoví poplatníci přispějí firmě, která se vlastní vinou dostala do problémů. „Vláda sice tuto finanční injekci nazývá půjčkou, už teď je ale skoro jasné, že se jedná spíše o dar. Předlužená OKD nebude nikdy schopna státu tyto peníze vrátit. Stát má a může řešit důsledky krachu firmy, třeba formou rekvalifikačních kurzů pro horníky nebo snahou přivést do regionu investory,“ míní Alexandra Udženija, 1. místopředsedkyně ODS, expertka pro rozvoj

ekonomiky a podnikatelského prostředí. „Je ale naprosto šílené „půjčovat“ společnosti OKD peníze a dívat se, jak další miliarda mizí v jednom velkém černém tunelu.“

O možné půjce bude muset rozhodnout vláda na konci července. O tom, zda OKD půjde do restrukturalizace, bude rozhodovat 10. srpna věřitelský výbor. OKD se dostalo do existenčních potíží kvůli klesajícím cenám uhlí a předluženosti. Nyní v ní i s dodavatelskými zaměstnanci pracuje asi 12 tisíc lidí. Majitelem OKD je společnost New World Resources (NWR), kterou vlastní skupina Ad Hoc Group (AHG).

Bečovský tekutý poklad má podle znaleců účetní cenu 30 milionů korun

Účetní hodnotu 136 lahví vína a dalších nápojů, které v roce 1985 objevili kriminalisté společně s relikviářem svatého Maura na zámku v Bečově, odhadli odborníci přibližně na 30 milionů korun. V případné aukci, pokud by se do ní někdy vína dostala, by ale cena mohla být násobně vyšší. Ovšem k tomu se neschyluje. Původní odhady hovořily o stamilionových částkách. „Ty ale vycházely z aukční hodnoty nalezených lahví,“ upozornil Tomáš Wízovský, kastelán státního hradu a zámku Bečov. „My pracujeme s účetní hodnotou nálezu,“ podotkl. O dalším osudu sbírky vín rozhodne odborná komise. „Ta bude muset vyřešit například problém protékajících zátek některých lahví. A také to, jestli bude sbírka braná jako živá, či neživá památka. Víno totiž splňuje kritéria obou skupin. Bude to precedens,“ vysvětlil Wízovský. Celou sbírku ukryvá depozitní budova, v níž

je sekce pro tekutý poklad. S jeho malou částí se ovšem budou moci seznámit návštěvníci klasické prohlídkové trasy. „Jde o lahve, u kterých na základě květnové degustace víme, že z vinařského hlediska nemají žádnou hodnotu. V současné době se to týká asi čtyř lahví,“ uvedl kastelán. Šance na to, že by ještě někdo ochutnal historická vína, je podle Wízovského pramalá. „Jediná možnost by nastala v okamžiku, kdy by odborná komise rozhodla přezátkovat lahve. Jinak to, co jsme potřebovali vědět, květnová degustace naplnila. Další testování není potřeba,“ vysvětlil kastelán hradu a zámku. I když aukční hodnota sbírky mnohonásobně převažuje tu účetní, o tom, že by tekutý poklad, nebo jeho část skončil na aukci, podle Wízovského nikdo ze zainteresovaných neuvažuje.

Kurzovní lístek

27. 7. 2016 (střed)

EUR, 1	27.035
Kanada, 1	18.647
USA, 1	24.594

Kultura

Nechte až polovinu NP Šumava volně přírodě, vyzývá petice politiky

Už více než 60 tisíc lidí podepsalo petici za dobrý zákon o Národním parku Šumava, kterou v úterý její tvůrci přinesli do Senátu na veřejné slyšení. „Nárůst zástavby v NP Šumava je téměř největší v republice,“ řekl Jaromír Bláha z Hnutí Duha. Kritizoval v Senátu to, že na Šumavě přibývají vily bohatých lidí, kteří si tam zřizují letní sídla. „Posláním národních parků je pak uchovat v moři civilizovaného světa ostrovy

nedotčené přírody. Pouze tedy můžeme vidět, jak vypadá prales se staletými stromy a tlejícími kmeny nebo divoká řeka," píše se v petici. Má tři požadavky. Jedním je přijetí takového zákona, který zachová alespoň současnou rozlohu území ponechaného přírodě, to jest 30 procent národního parku, a stanoví jeho postupné rozšíření alespoň na 50 procent do roku 2030. Zákon, který přijmou politici, má respektovat hlavní cíl národního parku, jímž je ochrana přírody a ostatní činnosti mají být možné jen do takové míry, kdy neohrozí vzácnou přírodu. A do třetice má podle petičního výboru, do nějž kromě Bláhy patří herec Petr Vacek a Pavel Kindlmann z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, zákon má vypadat tak, že omezí další výstavbu, aby nezničila šumavskou krajinu. Poslanci mají na stole novelu zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou čeká na zářijové schůzi hlasování o pozměňovacích návrzích a o zákonu jako celku. Podle Bláhy by bylo dobře do zákona doplnit omezení výstavby ve volné krajině. O zákonu se mělo hlasovat již v červnu, ale nakonec se k tomu poslanci nedostali, pouze několik hodin strávili plamennou diskusí o tom, nakolik má zákon být v podobě, jakou si přejí ochránci přírody a nakolik v podobě, která by více líbila těm, kdo si přejí hospodářský rozvoj. „Je ale otázka, jestli ten zákon v tomto volebním období projde," řekl poslanec za opoziční TOP 09 Michal Kučera. Zákon se podle něj trochu míjí s projednávanou peticí. „Je tam celá řada pozměňovacích návrhů, které podporují větší ochranu přírody, ale i takových, které

jdou více proinvestičním směrem. Jak to dopadne ve Sněmovně, uvidíme v září," řekl Kučera. Radní Jihočeského kraje pro životní prostředí Hana Tůmová za KSČM v Senátu při veřejném slyšení řekla, že by bylo lepší Národní park Šumava na čas zrušit a po čase ho obnovit. Na dotaz iDNES.cz, zda to myslela vážně, nebo žertem jako nadsázku, odpověděla, že vážně. Starosta šumavské obce Kubova Huť Zbyněk Klose doporučil co nejmenší zasahování lidí do přírodních procesů. Podobně člen rady parku Jaroslav Neužil se vyslovil proti radikálním změnám v šumavské krajině. „Rozvoj regionu je samozřejmě spojen s různými developerskými aktivitami, které mohou být kontroverzní," řekla senátorka za ČSSD Eva Syková. „Chtěla bych, aby lidé jezdili na Šumavu ne kvůli lyžování, ne kvůli sportovním aktivitám, ale kvůli unikátní šumavské přírodě," dodala Syková.

Unikát v protivínské zoo.

Samice krokodýla mořského nakladla vajíčka
Krokodýlí samice Adéla nakladla v Krokodýlí zoo v Protivíně vajíčka. Rozmnožení krokodýla mořského, který je vůbec největším druhem tohoto plazu, je světový unikát. Otcem je samec Golem. Samice nakladla osmnáct vajíček, která jsme hned vylovili a umístili do inkubátoru. Tři z nich jsou oplozená," řekl ředitel krokodýlí zoo Miroslav Procházka. Úspěšný odchov se v Evropě dosud nepodařil. V Americe se to povedlo na jedné jediné farmě. „Krokodýl mořský je totiž chovatelsky velmi náročný už tím, že je největší na světě. Je velmi agresivní a

projevuje se u něj i vnitrodruhovú agresivita, samci těžko přijímají samičky. Je také hodně teplomilný, takže v tomto ohledu je to komplikované zvíře," vysvětlil Procházka. Pokud se podaří, aby se vajíčka vylíhla, byla by tak Krokodýlí zoo Protivín první zoo v mírném pásmu, které by se to povedlo. V inkubátoru je přes 32 stupňů, v Protivíně chtějí, aby se vylíhlo více samců, takže teplota je nastavena o něco výš. „Kdy se mláďata vylíhnou, úplně přesně nevíme, protože letošní rok je atypický. Nevíme proč, ale všechny lhůty lžhnivosti jsou zhruba o dvacet až třicet procent delší, než je běžné. Počítáme, že by to ale v tomto případě mělo být dva a půl až tři měsíce," doplnil Procházka.

Češi mají knihovny všude, píše americký list. Využívá je jen každý pátý

Česká republika se může pochlubit nejhustší sítí veřejných knihoven na světě. Všiml si toho americký list The New York Times, který se odvolává na průzkum pořádaný nadací Billa a Melindy Gatesových. Zdejší čtenáři vděčí za dostupnost knih prvorepublikovému zákonu, který požadoval knihovnu do každé obce. V éře Amazonu a internetu se půjčování knih ve veřejných knihovnách může zdát na mnoha místech světa jako podivný přežitek. Jedna země se však tradičního média zarputile drží: Česká republika. Upozorňuje na to čtvrté vydání amerického deníku The New York Times. Česká republika disponuje podle průzkumu nejhustší sítí veřejných knihoven - jedna připadá na každých 1 971 obyvatel, což je čtyřikrát méně, než činí ev-

ropský průměr, a desetkrát méně než průměr americký. České knihovny se podle deníku snaží neustrnout v minulosti a nabízí návštěvníkům stále pestřejší kulturní program. Přesto se podle průzkumu do knihovny vypravilo v předešlém roce pouze 21 procent dospělých Čechů, zatímco evropský průměr činí 23 procent. Ve Finsku navštívily knihovnu během roku dvě třetiny dospělých. Důvodem vysoké četnosti knihoven v Česku je knihovní zákon z roku 1919, který požadoval zřízení knihovny přístupné všem občanům v každé obci. Nařízení platilo až do roku 2002, kdy nabyt účinnosti nový zákon, který od povinnosti obcí udržovat veřejné knihovny upustil. Jejich počet (tehdy přes šest tisíc) se následně snížil o jedenáct procent. Rozšíření knihoven mělo zvýšit gramotnost obyvatelstva a podpořit veřejné vzdělávání. „Češi si vypěstovali silný čtenářský návyk," cituje list Víta Richtera, ředitele Knihovnického institutu Národní knihovny. „Návštěvníci knihoven si dokonce sami kupují více knih - v průměru jedenáct ročně," doplnil Richter.

V době redakčních prázdnin
Caroliny – zpravodajského serveru studentů žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze, odkud pravidelně přebíráme zprávy pro Hlasy národa, je toto zpravodajství připraveno podle serverů:
<http://www.lidovky.cz/>
<http://zpravy.idnes.cz/>

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež uznal heroické ctnosti Antonína Cyrila Stojana

Papež František v úterý 14. června schválil vydání dekretu o heroických ctnostech někdejšího olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana. Dekret vydává vatikánská Kongregace pro svatořečení, jeho vydání však schvaluje papež. Uznání heroických ctností (tzn. uznání, že člověk žil křesťanské ctnosti v heroické míře) je dalším krokem v procesu blahorečení rodáka z Beňova u Přerova.

Antonín Cyril Stojan se narodil 22. května 1851. Studoval na gymnáziích v Příboře a Kroměříži, poté na bohoslovecké fakultě v Olomouci. Kněžské svěcení přijal roku 1876. Krátce na to, jako kaplan v Příboře, rozvinul své životní snahy o zvelebení Velehradu a rozkvět Svatého Hostýna.

Roku 1885 založil Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje, jehož úkolem měla být práce a modlitba ve prospěch sjednocení Slovanů ve víře. Stal se také propagátorem vědeckých unionistických sjezdů na Velehradě, jejichž práci pro jednotu křesťanů vyzvedli později papežové Jan XXIII. i Pavel VI. K rozvoji obou myšlenek zařídil Stojan vydávání časopisu *Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje*, jakož i vědeckých časopisů *Litterae Slavorum theologicae* a později *Acta Academiae Velehradensis*.

Roku 1895 založil Matici svatohostýnskou a věnoval se rozvoji poutí na Svatém Hostýně i stavebnímu rozvoji místa. Od roku 1893 zahájil také exerciční činnost na Velehradě. Životní touhu, vybudovat na tomto místě exerciční dům, uskutečnil později jako arcibiskup.

Roku 1897 vstoupil na politické kolbiště jako poslanec rakouského sněmu a po vzniku Československa se stal senátorem Národního shromáždění. Neměl ovšem politické aspirace, pro kandidaturu se rozhodl kvůli péči o sociální otázky. Na pomoc potřebným bez rozdílu náboženského přesvědčení vykonával tolik intervencí, že si svou vysilující prací získal i obdiv nepřátel.

Po působení ve Veřovicích, Svěbohově a Dražovicích u Vyškova byl roku 1908 jmenován nesídelním kanovníkem olomouckým a proboštem u sv. Mořice v Kroměříži. Po rezignaci kardinála Skrbenského roku 1920 se stal kapitulním vikářem a 10. března 1921 byl jmenován arcibiskupem olomouckým. V čele diecéze však stál jen něco přes dva roky, neboť vyčerpán a úplně vysílen zemřel v pověsti svatosti 29. září 1923. Pohřben je v královské kapli na Velehradě.

Vydání dekretu o heroických ctnostech Antonína Cyrila Stojana je podle olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera potvrzením dosavadních snah diecéze o Stojanovo blahorečení a výzvou k modlitbě. Dalším krokem ke Stojanovu blahorečení bude uznání zázraku na kandidátovu přímluvu. „*Máme řadu hlášení o vyslyšení prosb, které věřící Stojanově přímluvě přisuzují. Zatím ale žádné není tak přesvědčivé, aby bylo možné zahájit proces, na jehož konci by papež zázrak uznal.*“ vysvětlil arcibiskup Graubner. Dekret o Stojanových ctnostech sám vnímá jako povzbuzení k modlitbám: „*Ty budou výrazem lásky k nemocným, jimž chceme vyprositi uzdravení,*

projevem víry, která věří v Boží uzdravující moc a Stojanovu přímluvu, a povedou k prohloubení naší zbožnosti – zvláště, když se budeme modlit společně v rodinách či společenstvích,“ připomíná olomoucký arcibiskup.

Papež František mladým na cestu do Krakova: Vnímám svoji návštěvu jako velký dar od Pána

Na svou první návštěvu Polska se ve dnech 27. – 31. července, vydává papež František. Petrův nástupce se setká s mladými při Světovém dni mládeže v Krakově a čeká na něj i další program. Před cestou všem účastníkům vzkázal:

Drazí bratři a sestry!

Blíží se třicátý první Světový den mládeže, který mne zve na setkání s mladými lidmi z celého světa, shromážděnými v Krakově, a zároveň je pro mne milou příležitostí setkat se s drahým polským národem. To všechno bude v tomto Svatém roce probíhat ve znamení Milosrdenství i vděčné a zbožné památky svatého Jana Pavla II., který dal vznik Světovým dnům mládeže a vedl polský lid na jeho nedávné historické cestě ke svobodě.

Drazí mladí Poláci, vím, že velké krakovské setkání již dlouho připravujete zejména svoji modlitbou. Ze srdce vám děkuji za všechno, co děláte, a za lásku, s níž to děláte, a již nyní vás objímám a žehnám vám.

Drazí mladí z různých částí Evropy, Afriky, Ameriky, Asie a Oceánie! Žehnám také vašim zemím, vašim přáním a vašemu putování do Krakova, aby bylo poutí víry a bratrství. Pán Ježíš ať vám udělí milost, abyste zakusili Jeho slova: »Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství« (Mt 5,7).

Velice se s vámi toužím setkat, aby svět dostal nové znamení harmonie: mozaiku různých tváří mnoha ras, jazyků, národů a kultur, avšak sjednocených ve jménu Ježíše - Tváře Milosrdenství.

A nyní se obracím k vám, drazí synové a dcery polského národa! Vnímám svoji návštěvu u vás jako velký dar od Pána, protože jste lid, který během svých dějin prošel mnoha a někdy velmi tvrdými zkouškami v síle víry a pod ochranou mateřské ruky Panny Marie. Jsem si jist, že pouť do svatyně v Čenstochově bude jakýmsi ponořením do této vyzkoušené víry a přinese mi mnoho dobrého. Děkuji vám za modlitby, kterými připravujete moji návštěvu. Děkuji biskupům a kněžím, řeholníkům a řeholnicím, věřícím laikům, zejména rodinám, kterým v duchu nesu posynodální apoštolskou exhortaci *Amoris laetitia*. Morální a duchovní „zdraví“ národa je vidět na jeho rodinách. Proto svatému Janu Pavlu II. tolik leželi na srdci snoubenci, mladí manželé a rodiny. V této cestě pokračujte!

Drazí bratři a sestry, posílám vám toto poselství jako záruku svoji lásky. Zůstávejme spojeni v modlitbě.

A na viděnou v Polsku!

Papež František

Podle zpráv České biskupské konference

Brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle *oslaví 70. narozeniny*

Narodil se 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes městská část Brno). Protože pocházel z komunistickým režimem pronásledované rodiny, nemohl studovat, vyučil se slévačem a odmaturoval až později na Střední škole pro pracující v Brně. Jako dělník pracoval ve Šmeralových závodech, ve Zbrojovce a na stavbě dálnice Praha-Brno. V letech 1969-1971 vykonával základní vojenskou službu. V roce 1971 byl přijat ke studiu na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 27.6.1976 v brněnské katedrále.

Od roku 1976 do roku 1982 působil jako duchovní v Jaroměřicích nad Rokytnou, v Jihlavě, ve Znojmě, ve Slavkově u Brna, ve Velkých Němčicích a Starovicích.

V letech 1982-90 vykonával funkci prefekta, později rektora v Kněžském semináři v Litoměřicích.

14.2.1990 byl (po 18 letech uprázdněného biskupského stolce) papežem Janem Pavlem II. jmenován v pořadí 13. sídelním biskupem brněnské diecéze.

Biskupské svěcení přijal 31.3.1990 z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka.

Jeho biskupské heslo: „Non ego, sed tu“ - česky „Ne já, ale Ty“ je zkratkou ozvěny slov Panny Marie i Ježíše Krista, je to vyjádření touhy odevzdat svůj život do rukou milujícího Boha.

Při České biskupské konferenci je předsedou Komise pro liturgii, Komise pro kněžstvo, Rady pro rodinu a Rady pro bioetiku. Zabývá se však i péčí o křesťanské panny a vdovy.

Během svého biskupského působení od roku 1990 do června 2014 vysvětil celkem 222 kněží a také 44 jáhnů ke službě trvalého jáhenství.

V září 2009 přivítal v Brně na tuřanském letišti papeže Benedikta XVI., který zde soužil mši svatou na své apoštolské návštěvě České republiky.

29.června 2016 vysvětil pomocného brněnského biskupa Mons. Pavla Konzubla.

**Do dalších požehnaných let života a k obětavé apoštolské službě
vyprošujeme v modlitbách našemu milému jubilantovi
od dobrotivého Boha všechny potřebné milosti
a především hojnost Darů Ducha svatého,
dále pevné zdraví, stálou duševní svěžest a neutuchající životní optimismus**

*Mons. Dušan Hladík
a krajané z České Misie v Chicagu*

Pravoslavný sněm na Krétě s otazníky

Mělo se jednat o přelomovou událost. Více než padesát let se připravoval „svatý a velký“ sněm, na němž se plánovalo historické setkání všech pravoslavných církví a který nebyl svolán po celá staletí. Nakonec se však ve dnech 19.-26. června sešlo v krétské Chanii pouze deset ze čtrnácti autokefálních církví.

Od velkého rozkolu v roce 1054, který rozdělil církev na její západní a východní část, se východní biskupové scházeli pouze na místních sněmech - a to buď v rámci jedné církve, nebo na sněmech, kterých se účastnili zástupci několika církví. Tyto sněmy se týkaly jak otázek teologických (tzv. palamitské sněmy 14. století), tak jurisdikčních (např. konstantinopolský sněm z roku 1593, který uznal patriarchátní statut ruské církve). V roce 1872 proběhl v Konstantinopoli první pokus o všepravoslavný sněm, jehož se ovšem nezúčastnily všechny církve. Letošní setkání představitelů všech pravoslavných církví se tak mělo stát velkolepou událostí, která se dosud v dějinách neodehrála.

Samotné přípravy na sněm, oficiálně označovaný jako „svatý a velký“, započaly již v roce 1961 na Rhodu. Po delší přestávce pak pokračovaly během 70. let a s novou energií byly obnoveny v roce 2008. Na předsněmovním setkání (*Synaxis*) hlav všech autokefálních církví ve švýcarském Chambésy v lednu tohoto roku se nakonec dospělo k dohodě na Šesti základních okruzích témat (z původních několika desítek), k nimž byly vypracovány dokumenty, a sněm je měl následně prodiskutovat a schválit. Místo konání akce bylo původně plánováno do istanbulského Fanaru, čtvrti, kde sídlí ekumenický patriarchát. Vyostření politické situace mezi Tureckem a Ruskem po sestřelení ruského letounu si však vyžádalo přesun sněmu na Krétu.

Neúčast některých církví na sněmu

Spory, které nakonec vyústily v neúčast antiochijského patriarchátu, Ruské pravoslavné církve, Gruzínské pravoslavné církve a Bulharské pravoslavné církve na sněmu, výmluvně dokazují rozštěpenost současného pravoslaví. V průběhu 20. století se totiž zformovaly dvě skupiny církví, kdy jedna část tíhne ke Konstantinopoli (Řecká pravoslavná církev, jeruzalémský patriarchát, alexandrijský patriarchát a Kyperská církev) a druhá k Moskvě (ke čtyřem výše uvedeným církvím, které na sněm nedorazily, se zprvu připojila také Srbská pravoslavná církev). Vztahy Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku k těmto dvěma vlivným centřům prošly rovněž vývojem - po 2. světové válce tíhla nejen z politických důvodů k Moskvě,

v novější době se přiklání zase spíše ke Konstantinopoli.

Během posledních měsíců příprav se periodicky objevovaly zprávy o tom, že některá z církví zvažuje svou neúčast na sněmu. Dvě kontroverze měly přitom zásadní charakter: mezi antiochijským a jeruzalémským patriarchátem vznikl spor o jurisdikci nad Kátarem; bulharským a gruzínským biskupům se nelíbila údajná „ekumenická otevřenost“ dokumentů vůči jiným křesťanským denominacím, především římskokatolické církvi. Proti konání sněmu vystupovali také různí tradicionalisté: část ruské pravoslavné zahraniční církve, ukrajinští a moldavští biskupové, představení některých athoských klášterů, církve starostylní, společenství „v ohrazení“ atd.

Ve značně vypjaté atmosféře pak v předvečer konání sněmu zástupci ruské, bulharské, gruzínské, antiochijské a srbské církve vystoupili s návrhem posunout datum zahájení sněmu na dobu, kdy budou všechny spory vyřešeny a obsah dokumentů doladěn. Na tento návrh však konstantinopolský patriarchát nereagoval a sněm, byť se zpožděním několika dnů, byl pod předsednictvím konstantinopolského patriarchy Bartoloměje I. zahájen. Absence čtyř církví (srbská církev se nakonec dostavila) však byla citelná - církve, které se sněmu účastnily, totiž zastupují menší část světového pravoslaví - a to ať se jedná o věřící nebo o episkopát (z celkového počtu zhruba 700 pravoslavných biskupů se sněmu zúčastnilo pouze 156).

„Kontroverzní“ témata

Z témat, jimiž se měl sněm zabývat, byly hned na počátku vyloučeny otázky dogmatického charakteru, protože ty už byly dle pravoslavných vyřešeny na sedmi všeobecných sněmech, které proběhly ve 4.-8. století. Dále se „sněmovní otcové“ neměli věnovat ani problémům kanonickým či liturgickým. Obavy některých proudů v pravoslaví, že se tento sněm chce prohlásit za „osmý všeobecný“, byly tak zjevně liché (odhlédnuto od faktu, že takového sněmu by se musel účastnit i Řím).

Nakonec se tedy biskupové vyjadřovali k šesti okruhům otázek: misie pravoslavné církve v současném světě, vztahy pravoslavné církve s okolním světem, svátost manželství a překážky k ní, pravoslavná diaspora, autonomie a způsob jejího vyhlášení, důležitost půstu a jeho dodržování dnes. Z tohoto výčtu vyplývá, že se dva okruhy týkaly každodenního křesťanského života (svátost manželství a půst), dva problémů církevní organizace (diaspora a autonomie) a dva obecně společenských témat (misie a vztahy s okolním světem).

Celkový dojem z jisté sebestřednosti těchto témat nedokázaly zastířit ani častá prohlášení mluvčích, že sněm má odpovědět na „výzvy a otázky 21. století“. Ve skutečnosti se aktuálním problémům celého lidstva, jako je globální oteplování, technologický pokrok, bioetika, běženci a migrace, války či pronásledování křesťanů atd., dostalo místa jen minimálně.

Místo jara nastalo ochlazení

Největší kontroverze, a to již před sněmem, vyvolávaly právě zdánlivě banální otázky spojené se vztahy pravoslavných věřících k nepravoslavným křesťanům. Pokud si liberálnější kruhy v místních pravoslavných církvích slibovaly od sněmovních jednání a přijatých prohlášení jakési ortodoxní *aggiornamento* v duchu druhého vatikánského koncilu - též ve světle setkání papeže Františka a moskevského patriarchy Kirilla v Havaně letos v únoru - musejí být značně zklamány. Zjevně rozčarovány pak jistě jsou i církve západní, které rovněž očekávaly pokrok ve vzájemných vztazích. Ani tento sněm totiž na přístupu pravoslavných ke křesťanům jiných denominací nic nezměnil. V sedmé části okružního listu (vydaného na závěr sněmu jako jakési shrnutí jeho hlavních témat) nazvané „Církev: svědectví skrze dialog“ nalezneme jasně definovaný postoj k otázkám ekumenismu: *Mezikřesťanské rozhovory fungovaly a dávaly možnost pravoslaví demonstrovat úctu k učení autoritativních Otců církve a poskytnout věrohodné svědectví o skutečné tradici jednotné, svaté, všeobecné a apoštolské církve. Rozhovory, které pravoslavná církev vede, nikdy neznamenal, neznamenaají a nebudou znamenat jakýkoliv kompromis v otázkách víry.*

Katolíci stranou

Pro přesnost dodejme, že „svatou, všeobecnou a apoštolskou“ církví je zde myšlena výhradně církev pravoslavná (ve svém celku všech místních církví) a žádná jiná, tedy ani katolická. Pravoslavní tak dnes přistupují k dialogu mezi křesťany proto, aby poukázali na svou tradici, ke které se může každý připojit („navrátit se“) a čerpat z ní, nikoliv proto, aby vedli diskuse o jednotlivých otázkách věrouky s někým, kdo stojí v tomto pojetí „mimo“ církev.

Za další krok tímto neblahým směrem lze považovat změnu, kterou do dokumentu „Vztahy pravoslavné církve s okolním světem“ (§ 6) prosadil na poslední chvíli athénský arcibiskup Hieronymos. Pasáž, jež v původní podobě zněla: „Pravoslavná církev uznává *historickou existenci* jiných křesťanských církví a konfesí, které s ní nejsou v obecnosti, byla změněna na: „Pravoslavná církev uznává *historická pojmenování* jiných křesťanských církví a konfesí, které s ní nejsou v obecnosti.“ Nezbyvá než se ptát, zda je toto privilegované pojetí, zde navíc vyjádřené jakýmsi ne-logickým obratem, slučitelné s jakýmkoliv dalším mezicír-

kevním dialogem.

Paradoxem zůstává, že sněm vlastně odsouhlasil prohlášení, na jehož sepsání měl značný podíl právě moskevský patriarchát. Schválené texty jsou však spíše než dokumenty s teologicky pevnými a jasnými stanovisky výsledkem církevně-politických dohod a kompromisů, což jejich aplikaci v budoucnu jistě stíží. Na jejich obsahu se rovněž odráží čím dál silnější tláhnutí pravoslavných k tradicionalismu - jestliže se totiž východní patriarchové na různých úrovních setkávají se svými protějšky ze Západu, řadoví věřící a část biskupů to nese většinou nelibě.

Ačkoliv sněm proběhl bez větších problémů, objevila se i kritika, mj. direktivnosti jeho řízení, nedostatku prostoru pro diskusi, nátlaku na odsouhlasení závěrů a malé informovanosti širší veřejnosti (na protest proti nevlídnému chování k novinářům sněm opustili zástupci zřejmě nejvlivnější světové pravoslavné agentury Romfea).

Celkový přínos sněmu pro pravoslavné církve lze dnes hodnotit jen předběžně. Přání konstantinopolského patriarchátu, aby jeho závěry aplikovaly všechny pravoslavné církve, tedy i ty, které se sněmu neúčastnily, je sotva reálné. Většina z nich se již vyjádřila v tom smyslu, že texty nejdříve podrobně prostudují a pak o jejich použití rozhodnou. Problematickým se jeví rovněž fakt, že podle pravidel sněmu se veškeré materiály měly odsouhlasit jednomyslně, ale tato podmínka při neúčasti Čtyř církví nebyla naplněna.

Z hlediska církevní politiky se jednalo o zjevné vítězství Konstantinopole nad Moskvou - patriarcha Bartoloměj I. prokázal, že své postavení „prvního mezi rovnými“ pravoslavnými hierarchy bere vážně a je schopen prosadit svou. Moskevský patriarchát si původně od sněmu sliboval posílení svého vlivu, nicméně rozhodnutí nezúčastnit se ho jej uvrhlo do jisté izolace. Je pravděpodobné, že si tento políček nenechá líbit a během následných jednání zvolí tvrdou linii. Prvních střetů jsme již svědky, a to např. při volbě názvu sněmu, který hraje důležitou úlohu především v symbolické rovině - již dnes se totiž v části pravoslavných médií užívá pro toto setkání místo označení „svatý a velký sněm“ pouze „krétský sněm“, nebo dokonce „krétské fórum“.

Brzký reparát?

Heslo sněmu - „On (tj. Svatý Duch) nás vede k jednotě“ - se tak bohužel nenaplnilo. První bod závěrečného prohlášení, v němž se hovoří o ustavení „svatého a velkého“ sněmu jako „pravidelného a funkčního“ formátu pro společná setkání, však dává naději, že myšlenka na svolání sněmu skutečně všech pravoslavných církví nezapadla a uskuteční se v brzké budoucnosti.

Michal Routil

Autor je rusista a šéfredaktor ročenky Parrésia,

Revue pro východní křesťanství

Převzato z *Katolického týdeníku – Perspektivy* 29

12. července 2016

Proběhl další ročník katolické charismatické konference

V neděli 10. července se v zaplněném pavilonu F brněnského výstaviště uzavřel 27. ročník katolické charismatické konference.

Záštitu nad jejím konáním převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmana Ing. Roman Cělý, finančně ji podpořil Jihomoravský kraj a statutární město Brno. Protože se konference v Brně konala po desáté, a je tak příležitost slavit malé jubileum, začneme naše ohlédnutí krátkou statistikou. Zúčastnilo se jí 7 453 registrovaných účastníků, 1 450 dětí, z toho 920 na dětské konferenci, více než 200 dobrovolníků tzv. "žluto-oranžových" pomocníků a dalších organizátorů, jimž patří velké poděkování. Ti všichni se po několik dnů snažili vytvářet společenství mezi sebou i s tím Jedíným ve třech osobách, bez něhož by celá akce postrádala smysl.

Jak uvedl hlavní host Jeff Scaldwell, máme se pokusit jakoby vrátit se v duchu do rajske zahrady a se stejnou bezprostředností jako první lidé znovu objevit Boží přítomnost a Jeho otcovské srdce. On i další řečníci se ve svých přednáškách snažili rozvíjet téma letošní konference „Před jeho tváří budeme žít“ inspirované citátem z šesté kapitoly knihy proroka Ozeáš. Jejich slova doznívala během společných modliteb, mší, tichých pokleknutí v konferenční kapli, ale byla také sdílena během setkání přátel na konferenčním „náměstí“ mezi pavilony, ve frontě na oběd nebo při posezení na trávě pod stromem a jistě i během čtvrtedního posezení u dobrého vína. Postupně zrála (jako to víno) i tehdy, kdy se účastníci rozhodli zapojit do vztahu k Bohu své tělo při biblickém tanci nebo na večeru chval. nebo když na koncertech naslouchali kráse hudby, která dokáže vyjádřit i to, co se do slov nevejde. Konferenci si naplno užily i děti ve speciálním programu dětské konference, jejíž ochutnávku mohli všichni sledovat na hlavním pódiu během sobotního odpoledne. Děti na výzvu svého moderátora skutečně „dospělákům“ okouzlujícím způsobem ukázaly, jak vypadá nespoutaná radost Božích dětí před tváří milujícího Otce.

Ať nás tedy všechny duchovní dary a plody, které jsme během tohoto požehnaného času obdrželi nebo sklídili, posílují a dodávají nám energii, abychom před Jeho tváří žili i své všední dny do další konference, která se uskuteční ve dnech 5 – 9. července 2017.

Když máme pocit, že s námi Bůh není...

Zachraňuje mě tvá pravice, Bože
Hospodin pro mě dokončí, co začal.
Hospodine, tvá dobrota trvá navěky,
dílo svých rukou neopouští! (srov. Ž 138, 7-8)

Žijeme naše životy a připadají nám zcela běžné. Prožíváme radosti, bolesti, zkoušky, trápení a možná se nám daří všemi životními událostmi proplouvat bez větších modřin. Připadá nám, že všechno dobře zvládáme, žijeme správně a pomalu začínáme nabírat sebedůvěru. Věříme sami v sebe a v to, že nikoho dalšího, kdo by nám na naší cestě životem pomáhal, vlastně nepotřebujeme.

Jiná situace ale nastává, když se dostaneme do bodu, kdy pochopíme, že naše lidské síly nestačí. Najednou už nejsme tak sebevědomí a pyšní. Začneme hledat oporu. někoho, kdo nám pomůže najít správný směr. V takové chvíli na nás osamění, které jsme si vybudovali, začíná těžce dopadat. Začneme si připadat opuštěni a doufáme, že je tu někdo, kdo nás zachrání a znovu nás pozvedne.

Uvědomuji si, že mě stále znovu zasahuje, jakou trpělivost s námi lidmi Bůh má. Přesto, že jsme někdy pyšní a máme pocit, že náš život je neovlivnitelný a že ho držíme pevně v rukou, Bůh se k nám neobráťí zády. Naopak – stále znovu nás zachraňuje, nikdy nás neopouští. I když jeho přítomnost často nejsme schopni vnímat, On se od nás nikdy nevzdaluje. Ve chvíli, kdy vnímám sílu Boží přítomnosti, si přeji, abych už nikdy neměla pocit, že se mnou není. Pochopila jsem však, že záleží jen na mně, zda jsem ochotna Bohu nabídnout svůj život a zda se skutečně rozhodnu, že chci, aby měl v mém životě první místo.

Bůh nikoho z nás neopustí,
to jen my lidé často nevidíme,
že jsme to my, kdo opouští Jeho.

Podle: <http://www.vira.cz>

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 11. září 2016

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside

od 11.00 dopoledne do setmění

**v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY**

K poslechu, zpěvu a tanci hraje po celé odpoledne:

DJ Tony, skupina „Borůvky“ a hosté

v 1.30 odpoledne vystoupí taneční skupiny dětí z ÚMS

Pro děti bude bohatý program:

Nafukovací hrad na skákání a další hry

Bude připraveno výborné občerstvení:

Domácí guláš, tradiční bramboráky, langoše, teplé klobásky a párky,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené nápoje

Točená Pízeň 16oz za 4,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hezké hudby
a zpráv z naší české komunity

**na rádiové stanici
WCEV 1450 AM**

*každou neděli od
9 do 10 hodin dopoledne*

a na Internetu www.wcev1450.com

Vlasta Kučerová

Telefon: 773 - 751 8022

E-mail: Vlasta@czechoslovakradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

Srdečné blahopřání

22. srpna 2016 oslaví své

70. narozeniny

Vladimír Sádlik

z Kuřimi u Brna

Věrnému křesťanu,
neúnavnému poutníku a cestovateli,
dlouholetému aktivistovi Orla,
stálému odběrateli Hlasů národa a
autorovi mnoha jeho článků
do dalších let života přejeme a v modlitbách
vyprošujeme hojnost Božího požehnání,
dobré zdraví, pevné nohy a mnoho
našlapaných kilometrů na poutních cestách

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z Chicaga*

Vtroucí vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu budou čtyři roky,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
naš milovaný tatínek a dědeček, pan*

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele
v Křižanovicích na Moravě.

Ihned po komunistickém převratu v roce 1948
odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent
do protikomunistického odboje.

V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou
manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.

Po celý život byl věrný svému moravskému původu,
měl rád rodnou zem, její kulturu a písně, které rád zpíval i
v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským,
neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.

Byl zakládajícím členem a později jednatelem

Sdružení československých exulantů v Chicagu.

Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie
a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.

Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho i za jeho
nedávno zesnulou manželku Andělu Boleslavovu
budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v sobotu 6. srpna 2016 v 6.30 večer**

*Děkujeme všem, kdo si
na naše rodiče vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

**Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn**

Úmrtní oznámení

*Se zármutkem v srdci oznamujeme všem přátelům
a známým, že byla Pánem života a smrti povolána
na věčnost naše milovaná maminka a babička, paní*

Adele Vacek

Narodila se 16. října 1922 v Chicagu.

Po svých předcích zdělila lásku k České zemi,
kterou pak často ráda navštěvovala.

Se svým manželem Ing. Janem Vackem
vychovali syna Jacka a dceru Margaret.

Těžce nesla předčasný odchod z tohoto světa
svého syna, schopného univerzitního profesora.

V roce 2000 se pak rozloučila se svým manželem
a nedávno se svým zetěm Dr. Dennisem.

Po celý život působila jako učitelka na katolických
školách v Ciceru a v Berwynu. Zajímala se o historii
a kulturu, ráda cestovala po celém světě.

Velmi si vážila vzdělání a radovala se z dosažených
vysokoškolských titulů svých dětí a vnoučat.

Po celý život se aktivně účastnila dění české krajanské
komunity. Byla dlouholetou členkou a funkcionářkou
Národního svazu českých katolíků, Náboženského střediska
Velehrad a posléze České Misie sv. Cyrila a Metoděje.

Mnoho roků zastupovala českou katolickou komunitu
ve Výboru evropských zemí na Arcidiecézi Chicago.

Byla hluboce věřící ženou, pravidelně navštěvovala české
bohoslužby, aktivně pomáhala při organizaci Katolických
dnů, nespočetných zábav, pikniků, besídek, rummage sale
a dalších akcí. Neustále se zajímala o vše, co souviselo
s životem církve a s českým národem.

Na věčnost odešla po delší nemoci posílena svátostmi
umírajících ve věku nedožitých 94 let 15. července 2016.

**Rozloučili jsme se s ní v pohřebním ústavu Marík Baken
ve Westchestu a 19. července při zádušní mši svaté
v kostele České misie v Brookfieldu.**

**Odpocívá po boku svého manžela v mauzoleu
hřbitova Woodlawn na Des Plaines ve Forest Park, IL.**

*Děkujeme všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě
rozloučit a vzpomenou si na ni v modlitbě.*

**Dr. Margaret Trybus, dcera
MVDr. Fritz a John Trybus, vnukové
a ostatní příbuzní**

Vděčná vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude rok, kdy byl ve věku 96 let
povolán na věčnost náš milovaný duchovní Otec*

Mons. Josef Šach

Narodil se 22. dubna 1919 v Hořovicích ve středních Čechách. Vyučil se v lahůdkářství, byl členem a cvičitelem Sokola, za války dělal obchodního příručího u Batě ve Zlíně. Po únoru 1948 uprchl přes Rakousko do Anglie a nakonec se dostal do Kanady, kde opět pracoval u Batě. V Torontu navštěvoval český kostel sv. Václava, kde též vzniklo jeho pozdní kněžské povolání. V roce 1955 odjel do Nepomucena v Římě, kde na Lateránské univerzitě vystudoval teologii. Jako dvaatřicetiletý byl vysvěcen na kněze o Vánocích roku 1961. Z Říma se vrátil do Kanady a působil potom v několika farnostech hamiltonské diecéze. Při práci na zahradě přišel o pravé oko, ale zůstal dál v pastoraci. V roce 1970 založil českou misijní farnost sv. Vojtěcha v Burligtonu, kde působil až do svého odchodu na odpočinek v roce 2001. Po celé Kanadě a do USA i dalších zemí světa posílal katolické občasníky, kde povzbuzoval krajany k horlivé víře. Pořádal sbírky pro Nepomucenum, pro sochu Panny Marie v Exilu a mnoha dalších charitních akcí. V roce 2006 byl papežem Benediktem XVI. jmenován Monsignorem a Čestným prelátem. Poslední léta svého života strávil v domově důchodců u sester sv. Alžběty v Hamiltonu. Zemřel 10. srpna 2015. Pochován je u kostela sv. Vojtěcha na hřbitově v Burligtonu.

Vzpomeňte si na něho v modlitbě spolu s námi

**Spolubratři kněží a věřící z českých misii
v Kanadě a ve Spojených státech**

**Vzpomínkovou mši sv. budeme za Mons. Josefa Šacha obětovat
v České misii v Brookfieldu v neděli 14. srpna v 10.30 dopoledne**

Úmrtní oznámení

*Oznamujeme všem přátelům a známým,
že počátkem června 2016 zemřela
po dlouhé těžké nemoci paní*

Libuše Zajíček Moudrý

Narodila se 10. června 1927.

Její první manžel byl Jaroslav Zajíček,
druhý manžel Jaroslav Moudrý.

Bydlela v Algonquin.

Dlouhou dobu pracovala jako účetní.

Podporovala tramskou osadu DÁLAVA.

Dožila se požehnaných 89 let.

*Prosíme všechny, kdo jste ji znali
o tichou vzpomínku v modlitbě.*

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat
v České misii v Brookfieldu v neděli 21. srpna v 10.30 am

Přátelé z místního krajského společenství

Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zve na

Výroční piknik

Neděle 21. srpna 2016

od 11.00am do 5.00pm

Kiwanis Park

8820 Brookfield Ave.,

Brookfield, Illinois 60513

Dobré jídlo.

Dobré pití.

Dobrá zábava.

Hudba, tanec, hry pro děti.

77. MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují
skupiny
Dospělých
a Děti

Neděle 25. září 2016

10.00 dopoledne – Mše svatá

Hlavní celebrant biskup Václav Malý z Prahy

2.00 odpoledne – Kulturní program

Potom následuje taneční zábava

Lithuanian World Center

14911 127th Street, LEMONT, IL 60439

Dar \$ 20.00 na osobu

V předvečer v sobotu 24. září 2016 od 8.00pm

Taneční zábava

Hraje Kapela Vysočina

Dar \$ 20.00 na osobu

Pro více informací navštivte naše webové stránky:

www.UnitedMoravianSocieties.org

700 roků od narození Císaře a krále Karla IV. (4)

17. Karel korunován císařem

Svaté říše římské národa německého

Král Karel usiloval o korunovaci na císaře Sváté říše národa německého poměrně dlouho a bez úspěchu. Jeho někdejší učitel, vychovatel a přítel papež Klement VI. s touto jeho korunovací nijak nespíchal. Měl snad pro to řadu důvodů. Připomeňme si, že Karel papeži Klementu VI. složil jakési závazné sliby (viz kap. 8 našeho seriálu), přičemž nevíme, zda a v jakém rozsahu ony sliby plnil. Dále si připomeňme, že Klement VI. ve svém osobním dopisu z roku 1347 vytýká králi Karlovi krajně nevhodné oblékání a jeho opakovanou účast na rytířských turnajích. Sexistické výstřelky módy, podle mínění papeže, úctyhodnému králi nesluší, účast krále na rytířských soubojích je pro krále nejen politicky nevhodná, ale i velmi nebezpečná (viz kap. 13 v minulém našem pokračování).

K úspěšnému vyjednávání o Karlově korunovaci na císaře došlo až po smrti Klementa VI. Tehdy na papežský stolec ve francouzském Avignonu usedl papež Inocenc VI. (1352–1362). Král Karel pak roku 1354 překvapil celou Evropu svým rozkazem k tažení do Itálie. A tak se stalo, že byl dne 6. 1. 1355 v Miláně korunován lombardskou korunou na krále lombardského. Potom se svým osobním doprovodem pobýval v Pise. Tam ho postupně během měsíce února 1355 dostihly říšské a české vojenské oddíly, královna Anna Svidnická, arcibiskup Arnošt z Pardubic, aj. vzácné dámy a pánové. Před město Řím král Karel přitáhl dne 2. 4. 1355 v doprovodu cca 4 000 rytířů. Do města Říma se Karel vypravil nejprve v přestrojení. Prý proto, aby si mohl nerušeně prohlédnout římské památky.

Vjezd krále Karla a jeho 16leté manželky Anny Svidnické do Říma roku 1355 (A. Liebscher: „Historie českého národa v obrazech“)

Karlova císařská korunovace v Římě se konala dne 5. 4. 1355. Po velkolepém vjezdu do města Říma byli král Karel a jeho manželka uvedeni do baziliky Svatého Petra, kde během obvyklých obřadů při mši svaté byl Karel pomazán a korunován na císaře římského, jeho 16letá manželka královna Anna Svidnická na císařovnu téže říše. Církevní obřady vedl a obě korunovace provedl papežem Inocencem VI. pověřený legát kardinál Pierr de Colombiers. Slavnostní hostina po korunovačních obřadech pak probíhala v Lateránském paláci v Římě.

Při zpáteční cestě do Českého království se císařští manželé znovu ubytovali v Pise. Ve městě však došlo k povstání, během něhož palác, ve kterém oba císařští manželé přenocovali, byl zapálen. Karel IV. a jeho manželka Anna Svidnická se jen s obtížemi zachránili útekem, jsouce oděni jen do svých nočních úborů. V následujících dnech se podařilo odboj proti císaři potlačit. 7 vůdců tohoto povstání nechal Karel IV. popravit.

18. Zlatá bula Karla IV.

Po císařské korunovaci v Římě mohl Karel IV. uskutečnit svoje dlouhodobé plány. Měl v úmyslu změnit nejen pravidla volby římského krále, ale také právní postavení Českého království v říši. Během tvorby nových zákonů mu pomáhali saský vévoda Rudolf a český kancléř Jan ze Středy. Prvních 23 článků nového zákoníku přijal říšský sněm v Norimberku už dne 10. 1. 1356., zbývajících 7 článků pak říšský sněm v Metách dne 25. 12. 1356. Nový zákoník vešel ve známost jako Zlatá bula Karla IV. Platil jako základní zákon Sváté říše římské až do roku 1804, resp. 1806, kdy Svátá říše římská národa německého zanikla. Její zánik způsobil Napoleon I. Bonaparte tím, že sám sebe nechal dne 18. 5. 1804 prohlásit „císařem všech Francouzů“. Na císaře sám sebe, jakož i svoji manželku Josefínu, svými vlastními rukama slavnostně korunoval dne 2. 12. 1804 během slavnostní bohoslužby v katedrále Notre Dame v Paříži. Poslední císař Sváté říše římské František II. se pod dojmem předchozích územních ztrát své říše prohlásil roku 1804 (pouze) „císařem rakouským“. Stal se tak císařem Františkem I. Po Rakouskem a Ruskem prohrané bitvě u Slavkova dne 2. 12. 1805 se císař František s konečnou platností vzdal koruny Sváté říše římské a zůstal (jenom) císařem rakouským.

Zlatá bula Karla IV. stanovila, že volbu římského krále provádí 7 kurfiřtů: arcibiskup trevírský, kolínský a mohučský, dále pak král český, falckrabě rýnský, vévoda saský a markrabě braniborský. První místo mezi světskými kurfiřty podle Zlaté buly Karla IV. zaujímal král český! Zlatá bula

Karla IV. tak zdůrazňovala výjimečné postavení českého krále. Ten měl mít na říšských sněmech, i na jiných slavnostních shromážděních v říši, přednost před kterýmkoliv přítomným panovníkem či biskupem a arcibiskupem! Jedním z nejdůležitějších ustanovení Zlaté buly Karla IV. byl článek, který stanovil, že právo být korunován římským císařem má římský král už od okamžiku svého zvolení římským králem. O dosavadním právu papeže spolurozhodovat o osobě římského císaře ve Zlaté bule Karla IV. není ani zmínka. Papež Inocenc VI. mlčky souhlasil, proti Zlaté bule Karla IV. neprotestoval.

Zlatá bula Karla IV. uzákonila také další výsady pro českého krále a pro jeho české království. Potvrzovala svobodnou volbu českého krále českým sněmem v případě vymření panovnického rodu. Stanovila také dědičnost královského titulu „po přeslici“ (prostřednictvím ženského potomka). Císař římský nemohl české království nikomu udělovat jako léno, nemohl českého krále ani jmenovat. Zlatá bula Karla IV. tak postavila české království na zcela zvláštní, výjimečné, samostatné a privilegované místo ve Svaté říši římské národa německého.

19. Karel IV. řeší počátky společenské krize v říši

Jak dochovaná středověká básnická tvorba tak i středověké kroniky shodně potvrzují, že život studentský byl životem (většinou) veselým. Studenti univerzit se ve chvílích svého volna snažili odreagovat pobytem v hostincích, kde si dopřávali na tehdejší dobu dobré jídlo a dobré pití. Obsluhovaly je při tom většinou mladá a hezká děvčata. Studentského veselí se účastnili studenti všech tehdejších fakult, fakultu bohosloveckou nevyjímaje. Studentské vášnivé diskuse, ovlivněné vypitým alkoholem, končily někdy hodně divokými rvačkami, které nakonec museli ukončit městští biřiči. Nedivme se tedy, že na veselá léta svého mládí bývalí studenti rádi vzpomínali, a že si „slasti“ tohoto života (s výjimkou opileckých rvaček) rádi zopakovali. Tak se postupně stávalo pravidlem, že rozmařilým a nevázaným životem žila ne jenom šlechta a královští úředníci na všech stupních vedení státu, ale také někteří kněží a vrcholní představitelé křesťanské církve. Vedle nich, zcela na okraji lidské společnosti, rostl počet mužů, žen a dětí, kteří nenacházeli svoje uplatnění, a žili v bídě a v nedostatku. Získat placenou práci nebylo tehdy snadné, uplatnění mladých mužů ve vojsku bylo také obtížné. Karel IV. totiž dával přednost diplomatickému řešení politických konfliktů. Vydatně tehdy rostl počet loupeživých rytířů, lapků, zlodějů a drobných zlodějíčků všeho druhu. Růst zločinnosti byl zaznamenán a musel být řešen v celé západní Evropě, zejména ve Francii. Rostla všeobecná nejistota v tom, co bude zítra. V křesťanské církvi upadaly mravy, a to jak laiků, tak i duchovních.

Závažnosti problému si byl vědom i císař Karel IV. když vystoupil na říšském sněmu v Mohuči v březnu roku 1359. Vyzval tehdy představitele státu a církve na všech stupních, aby šířícímu se zlu učinili přítrž. Císař Karel IV. tehdy pohrozil, že provinilce napříště potrestá zabavením jejich ma-

jetku i příjmů. Papež Inocenc VI. se proti císaři Karlu IV. tehdy ohradil a prosil ho, aby řešil jenom světské kauzy, do církevních problémů aby nezasahoval. Někteří světští panovníci v říši si však císařovu pohružku vysvětlili jako pokyn k zabírání církevního majetku. To způsobilo velký rozruch v celé evropské společnosti. Císař Karel IV. proto v říjnu 1359 vydal rozkaz, aby takový nezákonný postup panovníků a šlechty byl v celé říši zastaven. Prání císaře bylo tehdy ještě respektováno. Bohaté církevní majetky, zvláště donační polnosti a lesy, z jejichž pronájmu klášterní a duchovní společenství žila, cenné bohoslužebné předměty, jako zlaté kalichy, monstrance a kříže, vzácné obrazy a sochy, byly pro šlechtu i prostého člověka snadnou a proto velmi lákavou kořistí. Církev ani jejich členové se totiž nemohli bránit! Církev neměla ani svoje vlastní vojsko, ani svoji vlastní policii! K nehoráznému rabování církevního majetku, a dokonce i k vraždění církevních představitelů, došlo v českém království cca o 60 roků později, v časech tzv. husitských bouří, resp. husitských válek.

20. Druhé Karlovo tažení do Říma

Jedním z cílů politiky Karla IV. bylo přemístit papeže z jeho sídla ve francouzském Avignonu do italského Říma. Osoba papeže by pak byla méně pod vlivem francouzského krále, a blíže římskému císaři a králi. Karel IV. nebyl v tomto svém snažení osamocený. Pro trvalý návrat papeže do Říma svým vlivem pracovala mj. také sv. Brigita Švédská, volal po něm italský básník Petrarca, aj.

Poté, co se novým papežem stal Urban V. (1362–1370), přijel v květnu roku 1365 císař Karel IV. na okázalou návštěvu do Avignonu v doprovodu cca 3 000 osob. Papež Urban V. Karla IV. a jeho doprovod slavnostně přijal a okázale pohostil. Po celý týden se rokovalo o důležitých otázkách tehdejší doby, mj. o možnosti vyslat křížovou výpravu proti Turkům. Jednalo se také o možnosti Karlovy korunovace na burgundského (arelatského) krále. Papež Urban V., hájící francouzské zájmy, sám rodem také Francouz, s touto korunovací nesouhlasil. Karel však na jeho názor nedbal a svůj záměr uskutečnil. Korunován na burgundského (arelatského) krále byl dne 4. 6. 1365 ve městě Arles. Stalo se tak poprvé od časů císaře Fridricha I. Barbarossy (1152–1190).

Poté, co se Karel IV. vrátil ze své korunovace v Arles do Avignonu, vyjednával s Urbanem V. o přemístění stálého sídla papeže z Avignonu do Říma. Papež nakonec názor císaře Karla přijal. Říšský sněm ve Frankfurtu nad Mohanem, který se konal roku 1366, rozhodl o další velké jízdě císaře a krále Karla IV. do Říma, aby tak návrat papeže podpořil. Přes silný odpor francouzského krále Karla V. Moudrého (1354–1380) opustil papež Urban V. dne 30. 4. 1367 město Avignon a vydal se na svoje putování do Říma. Zatímco papež do svého cíle dorazil už 16. října 1367, císař Karel IV. se vydal do Říma teprve až v dubnu 1368. Během cesty přes Itálii se doprovod Karla IV. nečekaně střetnul s vojskem milánského vládce Bernaby Viscontiho. V srpnu 1368 s ním Karel IV. uzavřel mír.

Alžběta Pomořanská, po smrti Anny Svidnické
v pořadí 4. manželka císaře a krále Karla IV.

Dne 17. 10. 1368 se císař Karel IV. setkal s papežem Urbanem V. ve Viterbo, hlavním městě dnešní italské provincie Lazio. O 2 dny později vjel císař Karel IV. v doprovodu svého vojska v počtu 40 000 mužů do Říma. Dne 21. 10. 1368 přicestoval do Říma i papež, kde ho císař a král Karel IV. slavnostně přivítal a symbolicky uvedl do chrámu sv. Petra. Krátce poté přijela do Říma také nová manželka Karla IV. Alžběta Pomořanská. Dne 1. 11. 1368 byla papežem pomazána a korunována na císařovnu. O rok později přijal papež Urban V. do katolické církve východořímského císaře Jana V. Palalogosa (1341–1391). Na vztahy mezi Východem a Západem to však nemělo téměř žádný vliv.

Papež Urban V. se všemožně snažil, aby z Věčného města Říma, tehdy značně zanedbaného, znovu vybudoval centrum všeho křesťanstva. Z Lateránu přemístil svoje oficiální sídlo do Vatikánu. Žil po celý svůj život skromně, jako mnich, neměl rád přepych ani světské radovánky. Ve srovnání s bezpečím a klidem v Avignonu byl však pro něj pobyt v Římě jedním velkým a nepříjemným dobrodružstvím. Musel čelit mnoha nepřátelským projevům milánského vládce Barnaby Viscontiho a překonávat nejrůznější intriky místních závistivců a kariéristů. Po vypuknutí nových vojenských konfliktů mezi Francií a Anglií (bylo to další pokračování tzv. stoleté války) se Urban V. roku 1370 rozhodl

vrátit se zpět domů, do své vlasti, do svého poklidného sídla v Avignonu. Dne 19. 12. 1370 tento později blahoslavený papež Urban V. krátce po svém návratu do Avignonu umírá. Dnes je mezi papeži, sídlícími v Avignonu, považován za papeže nejlepšího.

21. Karlova expanze do Braniborska

Dne 11. 7. 1362, ve věku 23 let, zemřela při porodu 3. dítěte, bezejmenného chlapce, královna a císařovna Anna Svidnická. Během svého krátkého života byla považována za nejkrásnější ženu v Evropě. Po tragické smrti Anny Svidnické připadlo českému království Svidnicko, Javorsko a také Dolní Lužice. Ta připadla Karlovým a Anniným společným dětem, tedy především jejich synu Václavovi (později IV.). Podle smlouvy, uzavřené s bavorskými Wittelsbachy, mělo Lucemburkům připadnout také Braniborsko a to pouze v tom případě, že by se braniborský kurfiřt markrabě Ota VII. Líný (1351–1373) nedočkal dědiců. Viditelně rostoucí moc Lucemburků byla trnem v oku především Karlovým sousedům, polskému Kazimírovi a uherskému Ludvíkovi. Oba tito panovníci uzavřeli proti Karlovi komplot., na svoji stranu získali také Otu VII. Líného. K nim se pak přidali také bavorští vévodové, Otovi bratři.

Karel IV. se nepřátelské koalici nezalekl, konflikt politických zájmů se rozhodl řešit vojenskou silou. Šťastná souhra náhod a diplomatické umění Karlovo nepřátelskou koalici rozbily dříve, než k vojenskému střetu došlo. Karel totiž zasnoubil, a později také oženil svého syna Václava s Johanou Bavorskou, dcerou bavorského vévody Albrechta I. Roku 1370 pak zemřel polský král Kazimír III. Veliký, největší z Karlových rivalů. Po zrušení dědicí smlouvy markrabětem braniborským Otou VII. počátkem července roku 1371 vyhlásil Karel IV. témuž markraběti Otovi VII. nepřátelství a vtrhl do Branibor. Po dvouleté válce se Braniborsko roku 1373 stalo součástí zemí Koruny české.

Už po prvních bojích, během uzavřeného příměří, se Karel IV. vrátil do Prahy, aby svým diplomatickým uměním zvrátil nepřátelský postoj uherského krále Ludvíka. Podařilo se mu to roku 1372, kdy dojednal zasnoubení svého druhorozeného syna Zikmunda Lucemburského, zplozeného Karlem IV. s Alžbětou Pomořanskou, s Ludvíkovou dcerou Marií. Když se pak roku 1373 znovu rozpoutaly boje o Braniborsko, odpor proti Karlovu mocnému vojsku se rychle zhroutil a Ota VII. Líný před císařem a králem Karlem IV. kapituloval. Vítěz požadoval úplné postoupení celého Braniborska, a to dědičně. V měsíci srpnu roku 1373 byly dohodnuty hlavní podmínky. Rod bavorských Wittelsbachů odevzdal Braniborsko císaři, jako náhradu dostal 200 000 zlatých v hotovosti na místě. Ota dostal náhradou některé statky a hrady v Nových Čechách. Celková náhrada za Braniborsko stála Karla IV. a jeho říši celkem na ½ milionu zlatých v hotovosti a v nemovitostech.

Dokončení příště.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

MLADÝM

Život s mobilem

Když se před 33 lety objevil na trhu první mobilní telefon, který vážil téměř jeden kilogram a stál jako osobní automobil, nikdo si nedokázal představit, jak tento přístroj v krátké době změní svět. Dnes je využíváno na světě více mobilů, než je jeho obyvatel, a toto číslo roste pětikrát více, než se rodí lidí. Není proto divu, že mobilní telefon v ČR používá více než tři čtvrtiny populace, z nichž většina má tzv. chytrý telefon.

Dávno už mobil není jen k volání a SMS zprávám, ale stal se součástí našich životů natolik, že si bez něj nedokážeme představit normální fungování. Stal se prostě součástí naší identity a jeho ztráta se rovná ztrátě vzácného klenotu. Máme v něm kontakty na naše známé, fotky z mnoha míst, která jsme osobně navštívili, a lidí, kteří nám jsou nejbližší; vyprávění, která odhalují něco z našeho charakteru, poznámky, bez kterých se už neobejdeme, hudbu, která nám je milá a mnoho dalších, někdy velmi intimních materiálů, které jsme si za léta do svého mobilu nashromáždili.

Mobilní telefon, zvláště pak mobilní telefon s internetem, se stal naším společníkem, kterého máme neustále při sobě a který nám pomůže vždy, když je třeba. Když jste dříve šli s chlapama na pivo, dokázali jste se o některých věcech klidně i desítky minut přití či hádat. Dnes to bohužel, právě kvůli mobilům, není možné. Při jakémkoliv náznaku neshody, ti mobilnější z nás, okamžitě zaloví v kapse a „vygüglí“ správnou informaci, ke které už pak nemáte co dodat. A to už vůbec nemluvíme o různých kalendářích, jízdenkách, bankovníctví, breviářích, předpovědích počasí, jízdních řádech, navigacích, budících či svítilnách, které mnoho z nás ve svých mobilech má neustále připravené k použití. Mobil se krůček po krůčku vkradl do našich životů. Jsme první generace, která musí být neustále dostupná a připravená okamžitě reagovat, pokaždé, když se nám ta „záračná“ skříňka rozezní v kapse. Neodpovědět na SMS či nebrat opakovaně volání, se podobá v lepším případě lehkému hříchu, který se odpouští jen obtížně.

Nebudeme si nic nalhávat, mobil nás a zvláště naše nejmladší, opravdu změnil. Jen si třeba všimněte, kolik lidí se bude zítra ráno při cestě do práce dívat do svého mobilu, místo, aby se dívalo na probouzející se ráno. Kolik lidí vezme svůj zvonící telefon bez ohledu na to, že zrovna s vámi osobně, tedy tváří v tvář, probírají důležité téma. Kolik lidí se při chvilce čekání (a tedy prostoru věci promýšlet) uchýlí automaticky k obrazovce svého mobilu, protože se cítí nepatřícně.

Průměrný mladý člověk se prý denně podívá (často jen tak bezmyšlenkovitě) na svůj mobil 150 krát. Je to pro něj okno

do světa a most k jeho vrstevníkům. Mobil je pro něj jedna z nejdůležitějších věcí na světě a mnoho z nich by si jej vybralo (kromě nože a zápalek), kdyby si mohli vzít sebou tři věci na pustý ostrov. Proto po něm touží a proto jej svírají jako drahocenný poklad pokaždé, když jim to dospělí dovolí. Pro ně totiž mobil a internet není prostředek, jako pro mnohé rodiče a vychovatele, pro ně je mobil a internet prostředí, ve kterém od malička vyrůstají. Problém je, že jim (a nakonec ani nám) nikdo neřekl, jak se v takovém prostředí mají bezpečně pohybovat. Pokud jim to neřekneme my sami.

A proto není jedno, jestli svému dítěti chytrý mobil (a dokonce s internetem) pořídíte v první, nebo až v páté třídě. Není jedno, co vaše děti na mobilu dlouhé hodiny dělají (hlavně, že dají pokoj). A není jedno, že si myslíme, že si „jenom“ hrají na svém mobilu doma v pokojíčku, tj. jsou v bezpečí.

Mobil je totiž dobrý sluha, ale zlý pán, který může napáchat mnoho škod, pokud naše nejmladší nebudeme krok za krokem do vztahu s ním uvádět. Ano, bude jim to možná trochu nepříjemné, ale copak je necháte chodit na červenou, přecpávat se na noc a stýkat se s cizími lidmi, jen proto, že vás o to prosí?

Georgius Atallah Damašský

První kavárník v Praze ze Sýrie

„Menu prosím.“

„Ale máte ho před sebou na stole,“ odpověděl číšník zdvořile a s údivem.

Listoval jsem si jím při ztlumeném osvětlení kavárny a mou pozornost upoutal na zadní stránce protáhlého lístku, drobnými písmeny napsaný příběh prvního pražského kavárníka a jeho kavárny, kde jsem seděl s kamarádem a naproti u stejného stolu seděla krásná dívka se svým přítelem.

U stropu se vlnil zlatý had, svíjel se nad chodbičkami kavárny, rozdělené na početné izolované buňky, slabě osvětlené, což vyvolávalo pocit klidu a relaxace v romantickém prostředí sblíživším se s touhami zamilovaných při šepotu a sezení těsně u sebe.

Málem jsem to čtení vzdal, jednak zdůvodu sporého osvětlení a jednak z únavy, která mě přepadla po dlouhém celodenním putování mezi historickými památkami starého okouzlujícího města. Snažím se každé místo a každý koutek sebrat jako kamínek mozaiky a uložit si jej hluboko do srdce a do paměti. Miluji všechna ta místa, hořím k nim stále vyšší vášní, když odcházím jsem plný stesku. Každá minuta a vteřina je cenná, nesmím ztrácet čas... kdo ví, kdy budu mít ještě příležitost, abych znovu ukojil neuhasitelnou touhu po městě, do kterého jsem se zamiloval a nejsem jediný, vždyť Praha okouzila mnoho lidí, kteří před tím shlédli i jiné metropole.

„...Gorgos Hatalah el Damški ...!“ Na okamžik mě to ohromilo. Hned jsem pokračoval ve čtení. Jaká podivná náhoda? Poslední den v Praze... Kolikrát jsem ji v minulosti navštívil... Žilo zde mnoho mých krajanů, studovali zde a dosáhli akademických titulů a vědeckých hodností na proslulých českých univerzitách. Jistě i oni prochodili křížem krážem všechny ta malé kavárničky na Starém Městě, které jsou zde od nepaměti... Ja nyní sedí v jedné z nich.

Kývnul jsem na číšníka, pohotově přistoupil. „Váš host je jmenovec zakladatele vaší kavárny a přijel z jeho rodné země, nemohl by dostat kopii lístku na památku?“ řek jsem mu hrdě a sebevědomě.

Číšník na chvíli znehybněl, pak se rychle otočil a zmizel. Za okamžik se vrátil s lístkem podepsaným od vedoucího kavárny. Poděkoval jsem a současně postřehl překvapivý zájem na tváři dívky, která s námi seděla a stolu. Odtáhla se od svého přítele, narovнала se a začala poslouchat vyprávění, do kterého jsem se pustil, ačkoli to byli neznámí lidé. Byla příležitost pro povídání o mé vlasti Sýrii a její autenticitě, o její civilizaci sahající do pradávných věků, o kouzelné směsi, která během stovek let vytvořila její kulturu. Byl jsem na vrcholu své znalosti českého jazyka, vyprávěl jsem výmluvně a s láskou o době, kterou jsem strávil v Československu, obdivoval jsem kulturní a civilizační vývoj a tvůrčí možnosti tohoto počtem malého národa. Mluvil jsem o své lásce k Praze, i když jsem studoval a žil v jiném městě, v Brně, které jsem bez pochyby také miloval. Zmínil jsem se o četných podobách mezi Prahou a Damaškem v jejich osudech v průběhu dějin, přes velké rozdíly v čase a geografické poloze. V obou městech se střetávaly a protínaly zájmy velmocí, tím se staly oběti útočníků a chamtivců, takže obě metropole ovládly nějakou dobu v historii rozsáhlá místa daleko od svých hranic. Ze syrských rodin pocházeli i dávní římsí císařové, podobně jako poz-

ději se čeští králové stávali císaři Svatoříše římské. V obou zemích neuspěly pokusy cizinců o zahrazení kultury a rodného jazyka během dlouhých staletí okupace. Nakonec vždy zvítězila původní kultura a jazyk nad vnucenými cizími kulturami. Nakonec jsem ještě žertovně dodal: „Pražáci a Damaščané když mluví, tak podobně ve své řeči protahují slova.“

„Víte, přes všechny úspěchy našeho národa, dosažené v různých oblastech vědy a techniky nezapomínáme, že když jste vy byli na vrchlu budování vaší civilizace my jsme tady honili ještě s kyji divoká zvířata,“ dodala dívka lichotivě.

„Takže víte něco o naší dávné civilizaci, že naše země dala světu první abecedu, byla mostem vědy a kultury do Evropy v temném středověku. Je to cyklus lidského života, jenž se přetrhne někde, aby se navázal jinde.“

Nyní, po uplynutí dvanácti let od tohoto příběhu v pražské kavárně, a po velkých proměnách v Československu a celém světě, si stále živě vzpomínám na ten večer, který se mi vryl hluboko do paměti. Vzpomínám si i na sebemenší detaily. Přehrabuji se ve starých papírech, abych našel příběh prvního pražského kavárníka, našeho krajana Georgese, který zanechal na Starém Městě své stopy sahající až do dnešních časů.

Co o tom uvádí staré kroniky?

Úmysl být prvním pražským, dokonce privilegovaným kavárníkem pojal už v roce 1688 jakýsi Kryštof Lampen von Rondel, jenž ovšem musel kapitulovat před odporem staroměstských a malostranských měšťanů majících obavy o prosperitu svých pivních i vinných šenků. Postačilo však aby uběhla pouhá dvě desetiletí, a takovéto překážky buď zmizely, nebo ztratily na důležitosti, a v roce 1708 se Praha dočkala své první kavárny.

Na rozdíl od Kryštofa Lampena nechtěl její zakladatel a provozovatel – damašský rodák pestrých osudů – původně být ani kavárníkem, ani se nechtěl usadit v Praze. Poměrně mladý obchodník arménského vyznání Gorgos Hatalah el Damški přišel někdy v roce 1699 z Damašku přes Káhiru a Tripolis do Říma, pobyl tu čtyři léta, během nichž přestoupil ke Katolicismu a snad se dokonce i připravoval na misionářskou dráhu. Z Říma pak již jako Georgius Deodatus Damascenus se odebral za obchodem do Vídně, kde byl některým svým krajanem přiveden machinacemi na mizinu. A koncem roku 1703 se tento muž nemluví ani česky, ani německy objevil bez finančních prostředků v Praze. V r. 1705 když se mu nepodařilo získat měšťánské právo staroměstské, dostal alespoň povolení provozovat ve městě živnost. Využívaje zájmu Pražanů o vše exotické, oblíkl Deodatus šat své syrské vlasti a vybaven nádobou s dřevěným úhlím, koflíky a dalšími potřebami, procházel pražskými ulicemi a prodával – kávu.

Toto originální podnikání mělo záhy úspěch a Deodatus brzy získal i pravi-

delné odběratele. Jimž svou kávu dodával do domů. Už v roce 1707 se mohl oženit a počátkem roku 1708 dokonce otevřít první pražskou kavárnu v najatém krámě nárožního domu dnešní Karlovy a Liliové ulice na Starém Městě v domě dnes řečeném U zlatého hada. Třebas na tomto místě Deodatův kávový šenk zůstal jenom rok a pak byl ještě dvakrát přemístěn do jiných domů, vzkvétala nová živnost utěšeně. Již po sedmi letech, tj. v roce 1714 si Deodatus mohl zakoupit vlastní dům a přenést do něho na celých deset let i kavárnu. Místo, jež si původně pro živnost vybral, bylo patrně mimořádně výhodné, neboť dům U Cornovů, který zakoupil, ležel v přímém sousedství domu U zlatého hada.

Po celých deset let dokázal podnikavý a schopný Deodatus (vydal dokonce tiskem několik nábožensko-polemických spisků) úspěšně vést svou živnost. Zapletl se však celkem zbytečně do soudních sporů, přišel v nich o majetek a zadlužil se. Aby se vyhnul vězení uprchl do Lipska, odkud se vrátil až po roce. Když chtěl obnovit kavárenskou živnost, musel se uchýlit do najatého krámu, neboť o dům U Cornovů přišel. Jeho kavárna jako ostatně vždycky, byla na Královské cestě, tentokrát v sousedství menší mostecké věže malostranské, v níž první pražský „kafesídr“ s rodinou bydlel, a kde v roce 1730 jako dvaadesátiletý zemřel. Poslední léta jeho života nebyla radostná a Deodatus se dožil nejen ztroskotání hospodářského, nýbrž i svého manželského života. Definitivně jeho kavárna zanikla, když se vdova, již zůstaly tři děti, po roce znovu provdala. Bez kavárny však již Praha

nezůstala. Zdá se totiž, že už Deodatus měl někdy od 20. let konkurenci v kavárničkách, jejichž počet potom rychle narůstal, hlavně od poloviny 18. století.

Počátek pražského kavárenského podnikání i života však zůstane navždy spojen se jménem Georgia Deodata Damascena a s domem U zlatého hada.

George Yako

* * *

Denisovy Sady

Je srpen ..
Obléhané město znovu dýchá svobodou
Obláčky motýlů se třepetají v prostoru
Nad ulicemi a náměstími
Jen jeden odlétne sám
K Denisovým sadům
Kde zaburácí hudba
A ohňostroj
Zbarví nebe
Najednou ...
Zavládne ticho
A barvy zmizí
Dobrovolně pokročí
Odevzdav svou duši do zajetí
Bolavému srdci
A padne poražen ...
S příchodem nového srpna
Osamocená duše bloudí
Rozpačitě
Mezi zajetím a svobodou

George Yako, 2015

Ke 370. výročí obhájení Brna
před Švédským útokem
V roce 1645 Švédové necelé tři měsíce
obléhali Brno, Brňané přestáli blokádu,
obhájili své město a odrazili nepřítele
dne 23. srpna 1645

(Autor článku i básně, původem ze Sýrie, dnes jeden z tamních pronásledovaných křesťanů, vystudoval architekturu na Vysokém učení technickém v Brně, mnoho let žil s rodinou v Brně, později se vrátil do vlasti, dnes pomáhá pronásledovaným křesťanům a uprchlíkům ze Sýrie. Tento článek napsal původně v arabštině v roce 2000, dvanáct let po návštěvě Prahy a kavárny U zlatého hada v prosinci 1988. Vlastní překlad článku nabídl redakci Hlasů národa. Slíbil nám ještě další vyprávění o své vlasti a připravuje poutavou přednášku na podzim letošního roku v České misi v Brookfieldu.)

Pohled milosrdné Boží lásky

„Pomoz mi, ó Pane, aby moje oči byly milosrdné, abych nikdy nepodezřívala a nesoudila podle vnějšího zdání, ale všimla si toho, co je v duších mých bližních pěkné, a přicházela jim na pomoc.“ Tuto modlitbu svaté Faustyny si osvojila sestra Marie Gabriella, jež se už téměř tři roky stará o chudé, kteří denně klepají na dveře kláštera misijního společenství Rodina Panny Marie v městě Neuss (Německo). Sama vypráví, jak se jí daří plnit tento úkol.

Podobně jako ve všech našich misijních stanicích i zde, v klášteře sv. Šebestiána v městě Neuss, mají kněží a sestry široké pole působnosti. Přitom však zůstává adorace před Nejsvětější svátostí, která je vystavena v kostele po celý den, vždy tou nejdůležitější a hlavní „činností“.

Mezi mnoha úkoly mi byla svěřena jedna velmi hezká, ale zároveň náročná oblast, kterou bych nazvala „naše malá misie milosrdenství“. Je to péče o chudé. Od pondělí do pátku ve vymezeném čase mohou všichni lidé v nouzi zazvonit na naší vrátnici. Tuto nabízenou možnost využívá asi 85 osob, z nichž 80 % tvoří Němci; žen je pouhých 10 %. Denně přichází více než 50 lidí, ostatní nás navštěvují nepravidelně. Ve všech případech jde o nezaměstnané, kteří pobírají sociální dávky či invalidní důchod a z finančních důvodů se jen velmi těžko dokáží udržet nad vodou. Dvě třetiny z nich jsou bezdomovci.

Každý z nich má svoji tragickou minulost, která vysvětluje jejich současnou situaci. Většina z nich pochází z těžkých rodinných poměrů a z rozvrácených rodin. Rodiče buď vůbec nepoznali, anebo jen jednoho z nich, mnozí vyrůstali v dětských domovech, nebo v rodinách zažívali takové hrůzy, že upřednostnili život na ulici. Mnozí se stali alkoholiky nebo začali brát drogy, aby zapomněli.

My misionáři to vnímáme tak, že tyto lidi k nám posílá samo Boží milosrdenství, a proto v jejich zastoupení chceme my obětovat Bohu za ně, za spásu jejich duší všechna utrpení – ať už

si je zavinili oni sami, nebo ne. Každý den od nás dostávají jedno euro, takže za týden si mohou přilepšit pěti eury. Avšak mnohem důležitější než peníze je čas, který jim věnujeme, a náš zájem, který těmto lidem projevíme. Musí pociťovat, že je zde někdo, kdo se zajímá o jejich situaci a chová se k nim s úctou. Právě toho si velmi váží. Často mi říkají: „Sestro, nepřicházíme ani tak kvůli penězům, ale proto, že se s vámi chceme setkat, vidět vás, neboť se na vás jednoduše těšíme.“

Jiní zase děkují za to, že se mohli někomu svěřit se svými starostmi.

K těmto lidem pociťuji velkou lásku a soucit, ale jsem si vědoma, že obojí mi do srdce vložil Bůh. Když jsem převzala službu na vrátnici, matka Agnes, naše představená, mi poradila, abych se za každého, kdo u nás zaklepe, osobně pomodlila jeden Zdrávas, Maria.

Jelikož návštěvníků stále přibývá, ještě před odchodem na vrátnici se každé ráno za ně modlím celý růženec a Pannu Marii prosím, aby stála při mně, když budu otvírat dveře. Potom před sochou svatého Josefa na vrátnici zapálím svíčku a svěřím mu osud každého návštěvníka. Když přijde někdo poprvé, nejdřív

ve se snažím udělat si obraz o jeho životní situaci, daruji mu obrázek Matky všech národů a svěřím ho pod mateřskou ochranu Panny Marie. Přitom vždy myslím na to, jak je dobré, že tuto modlitbu máme k dispozici v různých jazycích.

Modlitba pomáhá

Nedávno přišel jeden muž z Turecka, kterého se velmi dotklo, že si mohl modlitbu přečíst ve svém rodném jazyku. Všechny samozřejmě povzbuzují, aby denně prosili Ducha Svatého za pokoj a za jejich osobní úmysly. Většina z nich vyrůstala bez Boha, v nevěřícím a bezbožném prostředí, a proto nemají vztah ani k Bohu, ani k církvi. Když je tedy povzbuzují k modlitbě, mnozí lidé na mne nevěřičně hledí anebo se usmívají. Někdy se však později dozvím, že ten či onen moji radu přijal.

Jeden z chudých mi nedávno odpověděl na otázku, jak se má, slovy: „Když se modlím a hledím vpřed, tak se to dá.“ – „Ó, vy se modlíte?“ zeptala jsem se radostně a překvapeně zároveň, jelikož tento muž o sobě vždy říkal, že je nevěřící. „Ano, samozřejmě. Modlitbu,

Bezdomovci s obrázkem Matky všech národů

kerou jste mi dala.“ Byla to pro mne velká útěcha, viděla jsem totiž, že tam, kde my už nedokážeme pomoci, sama Panna Maria bere svoje děti pod svůj ochranný plášť – a to prostřednictvím jednoduchého obrázku s modlitbou.

Matias, jeden z mých „přátel“, měl nedávno pěkný zážitek. Opakovaně mi vyprávěl o svém mizerném bídém rozpoložení bezdomovce. Vyzvala jsem ho, aby se modlíval modlitbu Matky všech národů, a slíbila jsem mu, že to spolu s ním budu dělat i já. Třetí den přišel celý natěšený za mnou na vrátnici: „Sestro, sestro, včera mě oslovil jeden známý, zda nepotřebuji pokoj... Mám domov, jednoduše jen tak!“ Byl celý bez sebe. Radovala jsem se spolu s ním a povzbudila jsem ho, aby se nadále modlil, když viděl, jak mocná je tato modlitba. „Ano, to byl On!“ řekl a ukázal na nebe.

Jednou k nám přišel jeden muž a měl divný, nepřítomný pohled. Jelikož nezapáchal alkoholem, zeptala jsem se ho, zda bere drogy. Řekl, že ne, a vysvětlil mi, že musí brát silná antidepresiva. Potom ze sebe doslova vysypal, co si prožil v dětství: „U nás doma bylo mnoho násilí. Můj otec bil mámu i nás děti. Opakovaně zneužíval mé dvě mladší sestry a nutil mě, abych se na to díval. Pak mi vždy vyhrožoval, abych nic neprozradil matce. Aby mě zastrašil, přikládal mi hořící cigarety na holé tělo.“ Tento bezdomovec, pochopitelně, neuměl zpracovat svoji hroznou minulost, a proto musel podstoupit psychiatrickou léčbu. Když jsem mu darovala obrázek s modlitbou a vysvětlila mu, kdo je na obrázku a proč se tuto modlitbu máme modlit, najednou mě přerušil: „Jak? ... Počkat! ... Moment! ... Prosím ještě jednou a úplně pomalu... Panna Maria se zjevila a dala tuto modlitbu? ... Mohli bychom se ji nyní spolu pomodlit?“ To jsme taky hned učinili a muž odešel naplněn útěchou. Kéž by ho Panna Maria ochraňovala a provázela!

Roberta, jiného mladého muže, jeho rodiče často bili a zneužívali, poněvadž patřili do jisté satanské sekty. Hned jak to bylo možné, utekl z rodičovského domu a velmi mladý se oženil. Několik let bylo toto manželství pěkné, dokud jeho žena nevstoupila k svědkům Jehovovým

a nestala se na nich zcela závislá. S manželkou se rozešel a začal se věnovat kickboxu, v němž jde o kombinaci boxerských úderů a kopů. Když jednou zápasil se svým nejlepším přítelem, stala se hrozná nehoda: nešťastným úderem ho nechtěně zabil. Když mi to všechno vyprávěl, po tvářích mu tekly slzy: „Život mě omrzela a jednoduše si neumím odpustit.“ Kdybych neměla víru a důvěru, že Panna Maria je Matkou všech našich chráněnců a že se o ně stará, bylo by to někdy skutečně velmi smutné a těžké.

Živé nástroje milosrdné Boží lásky

Za tu dobu už své lidi docela dobře poznám, a proto mi nezazlívají, když je napomínám kvůli hygieně či péči o oděv. Vždyť k milosrdné lásce patří také to, abychom těmto zraněným srdcím pomohli znovu nabyt zdravé sebevědomí a zprostředkovat jim, že mají svoji důstojnost. Důkladně jsem se informovala, kam je mohu poslat, když se potřebují zadarmo nebo velmi výhodně najíst, kde za dvě eura dostanou nákupní vozík plný potravin, kde se mohou osprchovat či spravit si oděv.

Mnozí naši bezdomovci nemají přátele ani příbuzné, a proto na ně ani nikdo nemyslí, když mají svátek. Rozhodli jsme se proto, že jim na narozeniny darujeme aspoň velkou, pěkně zabalenou čokoládu. Radost jim v první řadě udělá nejen samotný dárek, ale spíše to, že někdo na ně osobně myslí. I když se někdo již delší dobu neukázal, v den svých narozenin bude určitě stát před dveřmi, aby si nechal poblahopřát a vyzvedl si sladký dárek. Jeden mladý muž mi jednou hluboce dojat řekl: „Už aspoň šest let mi k narozeninám nikdo neblahopřál.“ Jiný přišel až několik dní po svých narozeninách a když jsem mu dodatečně blahopřála a odevzdala mu dárek, tento obvykle dost mrzoutský muž dojatý k slzám zamručel: „Že jste na to ještě mysleli! To je pěkné, když na člověka někdo myslí.“

Takto se snažíme našim chudým zprostředkovat milosrdnou Boží lásku. A když milosrdenství můžeme projevovat skutkem, slovem a modlitbou, je zde vždy možnost, jak být stále misionářem. Nedávno jsem zažila velmi pěkné setkání. Na vrátnici přišel jeden dobře

oblečený muž. Místo toho, aby požádal o peníze, řekl mi: „Vidím, že lidem, kteří za vámi přicházejí, vždy dáváte něco do ruky. Teď dám něco do ruky já vám!“ Dal mi padesátieurovou bankovku a odešel ještě dříve, než jsem stihla zareagovat. Přišel také podruhé, opět s padesáti eury, a když jsem se ho zeptala, kdo je a proč to dělá, vyhýbavě odpovídal: „Bydlím v sousedství a pozoroval jsem vás.“ Tehdy jsem pochopila, že raději chce zůstat neznámým dárce, který takto projevuje milosrdenství.

Jsem Bohu velmi vděčná, že tímto způsobem můžeme sloužit lidem, protože to, co jim dávám, dávám Ježíši, jak nás to on sám učí: „Cokoliv jste udělali jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, mně jste udělali.“ (srov. Mt 25,40)

Z Vířavství Srdce 109/2016

Překlad podle Světa 23/2016

Matka všech národů

Pane Ježíši Kriste,
Synu Otce,
sešli nyní na zem
svého Ducha.

Dej, ať Duch Svatý
přebývá v srdcích všech národů,
aby byly uchráněny
od zkaženosti, neštěstí a války.
Kéž je Matka všech národů,
blahoslavená Panna Maria,
naší Přímiluvkyní.
Amen.

Horlivost ne fanatismus

Zatímco horlivost se zaměřuje na Boha, fanatismus se soustředí pouze na něco, co se Boha týká, ale ne přímo na něj. Člověk může být například fanaticky oddaný Zákonu, jako byli zélóti nebo farizejové. Představme si, například, že se rozhodnu věnovat každý den půlhodinu četbě Písma svatého. Z nějakého důvodu se mi to dnes nepodaří a já svůj závazek nesplním. Začne mě proto hryzat svědomí a jedinou možností, jak ho uklidnit, je věnovat na druhý den četbě celou hodinu. Když na něčem takto lpím, je to fanatismus. A může se jednat i o věc ve své podstatě dobrou, na které si ale vytvářím závislost.

Fanatismus způsobuje, že u všech lidí očekávám stejné vidění a nejsem schopný přijmout, že se mnou někdo může nesouhlasit. Při volbě životního stylu se mohou stát fanatickým, když očekávám, že všichni budou žít tak jako já. Lidé v duchovních hnutích, například neokatechumeni či charismatici, se zase snadno mohou stát fanatiky, pokud svou spiritualitu považují za jediný způsob, jak se přiblížit Bohu. Někteří křesťané, kteří prošli obnovou v Duchu, se občas nejsou schopni modlit společně s těmi, kdo mají odlišný styl modlitby. I oni se mohou stát fanatiky, protože jsou závislí na jedné formě či podobě spirituality. Ta je sice sama o sobě dobrá, ale pokud se na ni upnou, pak jim brání rozhlédnout se po širších obzorech. Fanatismus sekt vyvěrá z jiného důvodu: jejich členové jsou totiž přesvědčeni, že jedině oni budou spaseni, a pokud se k nim nepřidáte, budete zatraceni.

Horlivost je docela jiná. Je to božské nadšení, které člověka pohání, aby se setkával s lidmi a přiváděl je k Ježíši. Pokud ale člověka následování Ježíše z jakéhokoliv důvodu neláká, neznamená to ještě, že musí být zatracen. Přesto ho mám stále stejně milovat, nezatracovat ho. Může mi ho být líto, ale nemohu ho zatracovat.

Toto je tedy horlivost. Horlivý člověk se upíná na Boha. Fanatik se upíná na něco jiného, byť to na sobě nese jen nálepku Boha. V tom spočívá skutečný rozdíl mezi horlivostí a fanatismem.

*Úryvek z knihy: Elias Vella - Srdce Pastýře
(vydalo Karmelitánské nakladatelství 2015)
Převzato z časopisu Zvon červenec 2016*

„Máš mapu?“ zeptal se mě indián. Kývl jsem. „Dám ti lepší.“

Pouštět se na průzkumy v jihoamerických pralesích není jednoduché ani pro toho, kdo se chlubí, že je v nich jako doma. Říkávám, že se tam vyznám jako doma na návsí. Samozřejmě že přeháním. I když má člověk sebevíc zkušeností, nikdy neví, jestli se vrátí. Často vzpomínám si na svou první cestu do pralesů.

Byl jsem absolvent, který dostal možnost vycestovat, a všechno pro mě bylo nové. Pár dní jsem bydlel u jednoho starého indiána, než mi došla zavazadla. Někde se zpozdlila, to se v těch končinách stává. Vlastně jsem mohl být rád, že ke mně vůbec došla.

Připravil jsem se ráno na cestu. S průvodcem a členy doprovodu, indiány, kteří dělali nosiče. Měl jsem být pár dní v dálce, a i když jsem se na výpravu těšil, nyní, před vstupem do pralesa, na mě dolehla úzkost. Starý indián, pan domácí, to zřejmě rozpoznal, snažil se mě uklidnit. povzbuzoval mě, jako bych se nevydával do území, kde je nebezpečí na každém centimetru. Jako bych se měl projít po lázeňské kolonádě. „Máš mapu?“ zeptal se mě. Kývl jsem. „Dám ti lepší,“ řekl. Lepší? Měl jsem nejlepší, jaká se dala pořídit, prvotřídní vybavení.

Indián přesto na chvíli zmizel ve své chatrči a za chvíli se vrátil. Podával mi cosi zabaleného v papíru. Převázaného stužkou. „Už jsem ti to včera připravil,“ usmál se na mě, „je to můj dárek pro tebe.“ Vzal jsem balíček. Víím, že je slušnost rozbalit dárek před dárce, aby se ten, kdo obdarovává, mohl potěšit z přítelovy radosti. Rozbalil jsem balíček. Kniha. Otevřel jsem ji. Evangelium. Listoval jsem v něm chvíli, pak jsem se na starého indiána udiveně podíval. „Tohle je nejlepší mapa,“ usmíval se a jeho tvář pokrytá vráskami jako tamaryškovými větvíčkami se spokojeně protáhla ve vlnném úsměvu. „Mapa,“ opakoval jsem zamyšleně. „Evangelium je nejlepší mapa pro každého, ať chce jít kamkoliv,“ řekl starý indián tiše.

Slyšel jsem už tolik slov o víře – O evangeliu. Ale nikdy jsem neslyšel přesnější a užitečnější definici než tu, jakou vymyslel tenhle starý indián. Je jediná mapa, podle které lze jít vždy – Jediná mapa, která vždy dovede k cíli, jediná, podle které se nikdy nezabloudí. Pokud jde člověk podle téhle mapy – Nikdy se nemusí bát, že by opustil správný směr...

*Podle knihy: Eduard Martin - Srdečné pozdravy z Betléma,
(vydalo Karmelitánské nakladatelství 2015)
Převzato z www.vira.cz*

Dinner With Apollo Astronaut Al Worden

pal who Al refers to as his "guardian angel" that worked hard to find a college for him to attend. After attempts at scholarships failed, eventually Al "settled" on West Point. West Point was difficult, but Al was intelligent and knew how to get along with people, a trait that served him well when he eventually made his way up the long and difficult climb to be chosen as an Apollo astronaut. He received a Bachelor of Military Science degree from the United States Military Academy at West Point, New York, in 1955 and Master of Science degree in Aeronautical Engineering and Instrumentation Engineering from the University of Michigan in 1963. After graduating from West Point, Mr. Worden selected to join the United States Air Force. He received flight training at Moore Air Base, Texas; Laredo Air Force Base, Texas; and Tyndall Air Force Base, Florida. He attended Randolph Air Force Base Instrument Pilots Instructor School in 1963 and served as a pilot and armament officer from March 1957 to May 1961 with the 95th Fighter Interceptor Squadron at Andrews Air Force Base, Maryland.

According to Al Worden.com, prior to his arrival for duty at the Johnson Space Center, he served as an instructor at the Aerospace Research Pilots School at Edwards Air Force Base, California, from which he graduated in September 1965. As an instructor, he trained some of the men who would later become fellow astronauts. He is also a December 1964 graduate of the Empire Test Pilots School in Farnborough, England. All these years of extensive training eventually led him to NASA.

Many obstacles stood in an astronaut's

way on the road to be chosen to go to the moon.

Mr. Worden lost many friends and colleagues including the 3 astronauts, Tom Stafford, John Young, and Gene Cernan who were running tests inside their spacecraft. These men were the crew of the first planned Apollo flight. A fire broke out and the crew was unable to escape the spacecraft. Not only was this another catastrophic loss of life for astronauts, it also left them wondering if this tragedy would result in the cancellation of the entire Apollo program. Fortunately, the program was not scrapped and after countless hours of preparation for his own mission, Al Worden and his crew mates David Scott and James Irwin finally made it to the moon on July 26, 1971.

I have often wondered of the mental aspects of those who have travelled to space, in particular to the moon. Sitting next to someone who has flown there was definitely surreal. There are only 18 people left who may put that on their resume. At the dinner with Mr. Worden, there were four people in my family present and we all had questions we wanted to ask. My daughter looked at me and said, "I'd like to ask about his beliefs." So the question was asked and Mr. Worden spoke directly and clearly. "I am a Christian." He continued on the subject and referred us to an interesting passage from Ezekiel in the Old Testament. Mr. Worden in particular mentioned the vehicle that Ezekiel describes and how thousands of years ago, a man named Ezekiel knew and described something very significant and still not completely understood.

By Jana Krcek

Recently my family and I, had the incredible pleasure of having dinner with Apollo 15 astronaut, Al Worden. In addition to being 1 of only 24 humans to have left Earth's orbit and travelled to the moon, Al Worden also holds the title of "most isolated human being". Mr. Worden received this title from the Guinness Book of World Records due to his time alone when the orbiting command module was at its greatest distance from Mr. Worden's crew members, David Scott and James Irwin. Worden spent three secluded days in the spacecraft and did not communicate at all with Earth while on the far side of the moon. During our dinner I felt like I could ask him anything and nothing was off limits. He is basically an open book, one that is fascinating and one that I never wanted to close! Before our time together came to an end, I had to ask him one more question. I asked what, if any, religion does he believe in and if his journey to the moon affected his beliefs.

Alfred Merrill Worden was born in Jackson, Michigan, on February 7, 1932. According to *Falling To Earth*, Mr. Worden's recent biography, he was born into a farming family. By the age of twelve, Al practically ran the farm himself in addition to attending school. He worked hard and was ambitious knowing that he wanted to do something other than farm. Al did well in high school but his parents had no money to send him to college. Luckily he had a wonderful princi-

Getting to Heaven or Hell Depends on How We Live

Many long years ago, a question was asked that I have never forgotten. During the weekly visit of one of the priests to religion class in grade school, the point of discussion was the complete and endless joy with God that we will have in heaven.

One of the students, however, raised her hand and asked how it would be possible to be completely happy if it should come about that a member of our family or a good friend did not make it to heaven? In other words, how could we ever be completely happy if someone we loved was in hell?

The question is still of interest because our own era is marked by a notable decline in the practice of the faith. That decline involves many lessening or even abandoning their participation in the positive actions of faith such as attending Mass, going to confession or even praying at home.

The decline is also characterized by moral confusion and an embrace of things contrary to the teaching of Jesus. There is, for example, a rise in atheism and in the adoption of immoral lifestyles, especially in the area of chastity and sexuality.

These matters are important because Jesus has told us that many will be called but few will be chosen. He has warned us that the gate to heaven is narrow and that

not everyone who calls out, "Lord, Lord" will be recognized as worthy.

It is very possible that as we strive to be found worthy of Christ, others around us will fall away. And that may include members of our own family or other loved ones. So what answer might be given to that young girl's question?

First, we must not only love God, we must also trust Him. He has promised us fulfillment and happiness. As St. Paul says, "Eye has not seen, and ear has not heard ... what God has prepared for those who love him" (1 Cor 2:9). We have God's promise to make us happy.

Additionally, we tend to judge joy or happiness by the standards that we are familiar with, those of this world. But even now, we do not fully understand our very selves and therefore what will make us truly happy. Fundamentally, we have been made for God.

What is at least partially concealed from us now by sin and human limitation is that our earthly happiness is only a hint of the happiness we will experience when our will is one with God's will and with His judgment.

It is also true that God's love for us is pure. And it is the nature of pure love that it will not force itself upon the beloved. It is meant to be freely given and freely received. It is our great dignity as human beings, the highest of God's earthly

creation, that we are free to love God (or tragically not to love Him).

We are also free to accept God's love (or tragically to reject it). In short, God respects our freedom by giving us a lifetime to choose for or against His love. But that decision, ultimately, is ours.

Jesus Himself demonstrated His respect for our freedom during His time on earth. After teaching about His true presence in the Eucharist, that it is His body and blood, we are told, "As a result of this, many (of) His disciples returned to their former way of life and no longer accompanied Him" (Jn 6:66).

Our task is to love Christ and to love Him truly. He lived among us to show us how. And He established His Church, subsisting in the Catholic Church, to guide us through the ages. Part of our task also is to pray for others and to encourage them in their own spiritual struggles.

Jesus has told us that either heaven or hell are possible for us, depending upon how we live in this life. Endowed with all the graces and helps from God that are needed to reach His kingdom, each of us makes that choice. That is the exercise of our free will that is part of God's love.

*Bishop David J. Malloy
The Observer, June 10, 2016*

Hrad Buchlov - hrad strašidel

Hrad Buchlov dnes patří k nejstarším a nejlépe dochovaným hradům České republiky. Vypíná se hrdě a majestátně na stejnojmenném kopci v přírodním parku Chřiby, na území Moravského Slovácka. Tento hrad, vojensky nikdy nedobytá pevnost, je pro nás současníky ukázkou postupné přeměny interiérů původně strohého gotického hradu na pohodlné renesanční sídlo.

Gotický hrad Buchlov byl postaven někdy v 1. pol. 13. století jako hrad královský. Český král Václav I. (1230–1253) ho nechal postavit na strategicky výhodném místě nejen jako obrannou pevnost, ale také jako místo s lokální soudní pravomocí a s tzv. loveckým právem. Hrad byl také důležitým správním střediskem. Společně s nedalekým opevněným městem Uherské Hradiště byl hrad Buchlov za panování českého krále Přemysla Otakara II. (1253–1278) důležitou oporou jeho výbojné, ambiciózní politiky.

Hrad byl až do 16. století majetkem českého krále. Králové ho však často dávali do zástavy šlechtickým rodům (jako záruku za půjčené peníze). Na konci tohoto období byl hrad Buchlov v držení pánů z Cimburka. Za jejich správy byly postaveny reprezentační rytířský sál a nová kaple s křížovými síťovými klenbami, typickými pro pozdně gotický stavební sloh. Od roku 1511 přestal být hrad Buchlov majetkem českého krále. Český král Vladislav II. Jagellonský (1471–1516) ho daroval Arklebu Trnavskému z Boskovic za jeho zásluhy v boji proti Turkům. Arkleb pak roku 1520 prodává Buchlov Žerotínům, kteří na něm sídlí až do roku 1544. Atd. Hrad se stal postupně majetkem významných moravských šlechtických rodů: Žerotínů, Zástřizlů, Petřvaldů a Berchtoldů.

Významné přestavby hradu provedl vévoda Jan Žďánský ze Zástřizel, který se pokusil o celkovou renesanční přestavbu hradu Buchlova v letech 1544–1558. Poslední přestavby hradu provedli pánové z Petřvaldu v letech 1644–1800. Berchtoldové pak, v době osvícenství, založili v interiérech hradu Buchlova muzeum s různými sbírkami, převážně přírodovědeckého a exotického rázu. Toto hradní

muzeum bylo už od 19. století přístupné veřejnosti! Berchtoldové si v letech 1698–1701 postavili nový barokní zámek v nedalekých Buchlovicích. I když nebyl hrad Buchlov od roku 1751 trvale obydlen, péči rodu Berchtoldů nikdy nijak nechátral, a dochoval se až do dnešních dnů ve velmi dobrém stavu. Roku 1945 převzal hrad Buchlov do svého vlastnictví Československý stát.

Na hradě Buchlově se strašidlům velmi daří a vyskytují se v hojném počtu. Scházejí se tu v komnatě s lebkami, s egyptskou mumii a s portréty zemřelých. Říká se mu proto „pokoj strašidel“. Mezi duchy je i Bílá paní, duch jedné zemřelé majitelky hradu. Po její smrti se správcem hradu stal zlý a krutý člověk. S poddanými zacházel velmi nehezky, téměř jako se zvířaty. Bílá paní ho jedné noci tak vyděsila, že v hrůze a v panice vyskočil z okna a zabil se.

Občas se zjevuje černě oděný přízrak kteréhosi hradního pána, přepočítavajícího peníze. Vždy, když se blíží ke konci počítání, splete se a musí začít znovu. Říká se, že je to hradní pán, který si půjčil peníze od templářů. Půjčil si od nich značnou částku peněz, ale nechtěl jim je vrátit. Bylo to v době, kdy se v Evropě pořádal hon na příslušníky Řádu templářů. Ten muž ty templáře, kterým dlužil peníze, pozval na hrad Buchlov, kde pro ně nechal připravit bohatou hostinu. Během hodování je nechal všechny povraždit.

Na hradě Buchlově má strašit také Černá paní Hildegarda. Má jít o ducha Kateřiny Rájecké z Mírova, která se měla podílet na vraždě svého manžela. Byla prý v tom čase vášnivě zamilovaná do jiného, mnohem mladšího muže. Podle pověsti zjevení Černé paní ohlašuje blížící se neštěstí a různé pohromy. O půlnoci prý vychází z temného výklenku nedaleko egyptské mumie a vylétá ven oknem z věže na svoji obchůzku.

Nejznámější pověsti kolem hradu Buchlova je pověst o Lipě nevinny. Zbrojnoš Vlček byl odsouzen k trestu smrti za to, že nechal uprchnout svého přítele, který byl pronásledován v lese poté, co byl přistižen při pytláčení. Vlček byl obviněn,

Kamenný stůl a lípa nevinny na hradě Buchlov

že pytláka nechal utéct schválně. Po svém odsouzení k smrti se Vlček dovolával Božího soudu, který měl dokázat jeho nevinu. Žádal, aby mu dali možnost zasadit mladý stromek lípy kořeny vzhůru, korunou do země. Prohlásil, že pokud se stromek lípy na jaře příštího roku zazelená, bude to důkaz, že je nevinný. Přání odsouzeného vyvolalo podiv, ale soudce souhlasil. A světe div se! Lípa se na jaře příštího roku zazelenala a zbrojnoš Vlček byl s omluvami propuštěn. Hradní pán ho pak štědře odškodnil.

Tajemné věci se na hradě Buchlově dějí i v současnosti. Jistý kastelán vyprávěl, že skupina mladých průvodců se v noci bavila tím, že si jedna z dívek oblékla dlouhou noční košili, a coby strašidlo se procházela po hradbách. Její kamarádky a kamarádi ji pozorovali z hradního nádvoří, smáli se a tleskali až do chvíle, kdy se za dívkou nenadále objevila postava ženy v bílých, jasně svítících šatech. Všichni v tu chvíli ztuhli překvapením a strachem. Kamarádka na hradbách se na ně dolů zkoumavě otočila a divila se, proč se už nesmějí a netleskají. Viděla jen jejich vytřeštěné oči. Zeptala se, co se děje. Jeden z nich na ni příškrčeným hlasem křiknul, ať přestane blbnout a rychle sleze dolů. Báli se, aby se neotočila, a nezahledla to bílé světlo a obrysy záhadné postavy, která šla za ní. Leknutím by pak spadla z hradeb. Když dívka slezla dolů, přízrak náhle zmizel.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

**Foto na zadní straně:
Hrad Buchlov**

